

REGENSENS
VISEBOG.

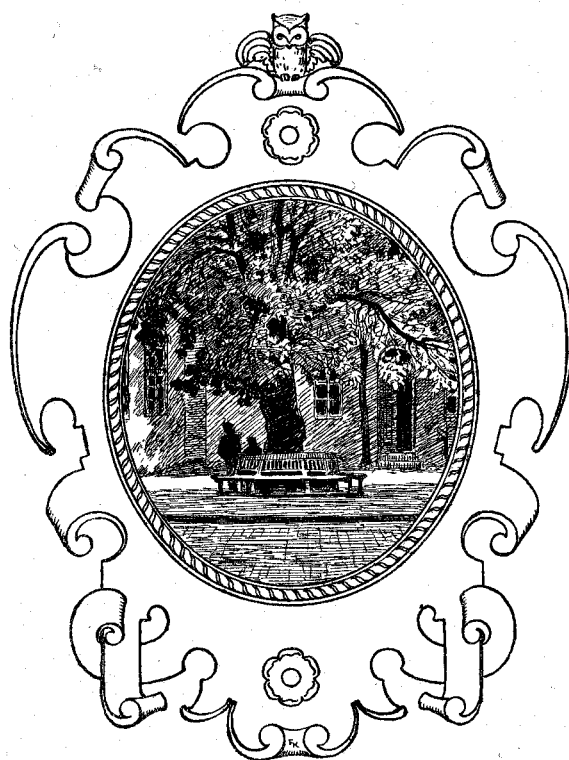

REGENSENS VISEBOG

Martha P. Norregaard.

15de Juni 1903.

REGENSENS VISEBOG

*DET SCHUBOTHSKE FORLAG
KØBENHAVN 1902*

FORORD.

Siden C. Hostrup og F. H. Lyngbye i 1848 udgav den tredie i Rækken af Regensens Visebøger — den første udkom 1833 — har Regensen ingen særlig Visebog haft. Følgen deraf er bleven, at den egentlige Regensdigtning efterhaanden er gaaet i Glemme, og at Sangen indenfor Regensens Mure længe kun har ført en kummerlig Tilværelse. Den her foreliggende Visebog er da først og fremmest bestemt til at kalde de gamle Viser, forøgede med enkelte nyere, frem paany til levende Brug ved Regensens Gilder; men den vil ogsaa for ældre og yngre Regensianere kunne være en Erindring om den Tid, de har tilbragt paa den gamle røde Gaard.

Ved Udarbejdelsen af Noterne er der særlig taget Hensyn til de Forhold, der vedrøre Regensen; en kronologisk Oversigt over dennes Historie gennem Tiderne er meddelt i den vedføjede Tidstavle.

Udgivelsen er besørget af Regensens Viceinspektør S. Skouboe med Bistand af cand. mag. V. B. Lorenzen og stud. theol. K. Gjørup.

INDHOLD.

Afsted, afsted! Til Arbejd vil vi gaa	78
Brat af Slaget rammet	109
Danmark, dejligst Vang og Vænge	99
Dengang jeg drog afsted	106
Den unge har vi kaaret	35
Der er et yndigt Land	102
Der er Fest paa Regensen i Nat	42
Der staar et Træ i Regensens Gaard	49
Der var engang en tapper Mand	74
Det haver saa nyligen regnet	122
Du Danske, som kan høre	114
Du gamla, du friska, du fjällhöga Nord	98
Du skønne Land	119
Eg oyggjar veit	126
Eldgamla Isafold	124
En Skaal for det blinkende Søernes Baand	96
Ensom og mørk og snæver er vor Bolig	66
Felix ter, qvi pusio	92
Fra han dukked op i Vaaren	30
Frater mi communitatis	25
Frisk op, naar Djævlén gør sig vred	73
Frydeligt med Jubelkor	91
Gamle Gaard med de dæmrende Stuer	10
Gaudeamus igitur	86
Hel sjelden rørtes Pen og Bog	55
Her under Nathimlens rolige Skygge	53
Hvad er imod Studentens Kaar	57
Hvad er Regensen? — Et Arsenal	7
Hyp min Hest, lad Ploven gaa	121
Hör, hur herrlig sången skallar	137
I Byens Larm Regensen stod	31
I gamle Dage var det Skik	37
Integer vitæ, scelerisque purus	85
In vernalis temporis	89
Ja, vi elsker dette Landet	130
Jeg elsker de grønne Lunde	103
Kom, Brødre, lad os tømme	81
Kong Christian lægger ned sit Sværd	5
Kong Christians Mure stande lige trygge	1
Kong Christian stod ved højen Mast	100
Kung Carl den unga hjelte	134
Lad den skrantende Magister	76
Lykkelig den Svend, der før	93

Lyse Lind i Blade-Vrimmel	51
Længe var Nordens	95
Man bor saa godt i Regensens Gaard	12
Mens Nordhavet bruser om fjeldbygt Strand	129
Mihi est propositum	88
Moders Navn er en himmelsk Lyd	111
Mulmet sank, det svale	69
Naar over Solens gyldne Spor	3
Nu er det stille; han har os forladt	79
Nu for de danske Studenter vi	62
Nu har vi kistelagt	33
Nu lader os fejre paa Fædrenes Vis	27
O Lindetræ! med ranke Krop	47
Op, I gæve Sønner	17
Paaskeklokken kimed mildt	116
Paa Tankens Slot bor Studenten glad	65
Regensen hedder for Ingenting	9
Regensens Provst saa mangen en Gang	28
Saa, nu er denne Aften gaa't	82
Sjung om studentens lykkelige dag	68
Skaal, velkommen, Kammerat	44
Slumrer sødt i Slesvigs Jord	117
Solen brænder, hver en Sky	14
Solo et tristis camera obscura	67
Som Jøderne vi sad ved Nilens Strande	80
Sparsomt i Norden vi Blomster finde	69
Stik ud de fulde Glas	40
Studenten ejer lidt af Gods og Guld	60
Så lunka vi så småningom	83
Tiderne rulle, Bølgen slaar mod Stranden	20
Ur svenska hjertans djup en gång	133
Ved Vintertid, naar Skoven staar	19
Vi elske vort Land, naar den signede Jul	104
Vi elsker vor Gaard i dens daglige Dragt	21
Vi elsker vort Hus	23
Vi er et lystigt Folkefærd	64
Vi har sagt det saa tit	71
Vil du være stærk og fri	77
Vort Liv er viet til Bog og Pen	59
Vort Modersmaal er dejligt	112
Vårt land, vårt land	136
Yderst mod Norden lyser en Ø	125
<i>Noter</i>	139
<i>Regensens Tidstavle</i>	144

*Kong Christians Mure stande lige trygge,
Som for Aartier, saa endnu idag,
Og Taarnet strækker end sin Kæmpeskygge
Ud over Klosterlivets lave Tag.
Dernede har vel puslet det Moderne
Og paa det runke Skind sin Fernis lagt;
Men uforkrænt staar Gaarden i sin Kærne,
Som i sin gamle burschikose Dragt.*

*Og Linden hvælved nys sin brede Krone
Og kvæged Sindet med sin Morgenduft;
Dens Blade bæved nys ved Sangens Tone,
Som rulled gennem Aftnens stille Luft;
Nu rusker Blæsten i de nøgne Grene,
Og Løvet rasler i den øde Gaard:
Det er i stadig Veksel samme Scene
Ved Gry og Kvæld, i Efterhøst og Vaar.*

*Og i den store Kubes trange Celler
Der sværme Studioser nu som før;
Hist Videnskabens klare Honning vælter,
Her falder den en Smule harsk og tør;*

I sprukne Frakker og med lange Piber
 Bag Muren slentre sorgløst de omkring,
 Skønt det paa Mønt derinde stadig kniber
 Som paa Forstand paa denne Verdens Ting.

Det er det samme Liv, men ej de samme,
 Det gamle Stykke, men en anden Akt,
 Et skiftet Indhold i en arvet Ramme,
 Og yngre Slægter i en Fortids Dragt.
 Den fælles Stamme, i Naturens Orden,
 Forynget har sit Løvs saftgrønne Rad,
 Og det, som engang gulnet faldt til Jorden,
 Har Høstens kolde Vinde splittet ad.

Men Aanden, Brødre! kan dog ej gaa fløjten,
 Og Aand der i vort Ungdomsliv jo var;
 Det var jo den, der holdt det op i Højden,
 Det var ved den, det Frugter for os bar.
 Thi Hjertet kan vel ældes, kan vel briste;
 Men er der god og sund Natur deri,
 Saa holder det Kuløren til det Sidste;
 — Og Hjerte har al Ungdoms-Poesi.

C. Ploug. 1846.

SANGEN I REGENSGAARDEN.

Hvor Bølgen larmer højt fra Sø.

Naar over Solens gyldne Spor
Sig Nattens Skygger drage,
Da svæver tit vort glade Kor
Ud over Gaardens Tage.
De faste Mure elske Sang,
De sende hver harmonisk Klang
Saa fuldt og smukt tilbage.

Og du, vort gode gamle Træ
Her bag de Mure tykke,
Slet ingen Fugl vil i dit Læ
Med Sang sin Rede bygge;
Men vi skal synge højt i Luft
Som Tak for dine Blomsters Duft
Og for din svale Skygge.

Jå Sangen er vort Hjertes Trang,
Den maa man vel os unde;
Den lukker op, ved Bægerklang,
For Hjerter og for Munde;

Den blander sig med Fugles Røst
Og bringer Budskab om vor Lyst
Ud over Mark og Lunde.

Og naar i Korets Harmoni
Hver enkelt Stemme svinder,
Da føle vi det Liv, hvori
Vi alle *Et* os finder;
Da strammes fast det Broderbaand,
Som os med Hjerter og med Aand,
I Drøm og Daad forbinder.

C. Hostrup. 1848.

REGENSVISER.

Mel. af A. P. Berggreen.

Kong Christian lægger ned sit Sværd
Med Heltesmil paa Lavrbærkransen;
Glad iler han fra Vaabendansen
Til Kongedaad i Fredens Færd.
I Fredens milde Palmeskygge
Et Lærdomstempel han vil bygge,
Som trodser Tid og Evighed.

Hæng Lavren paa mit Rosenborg
Ved Siden af mit Blod paa Klædet!
Thi ogsaa den med Blod er vædet,
Den vandt jeg gennem Hjertesorg.
En Krans af Egen vil jeg flette:
Den kan man paa mit Hoved sætte,
Naar Sceptret lægges paa min Grav.

Den Yngling, som sin Foraarstid
Til Høst paa Aandens Ager øver,
Som stadig grunder, kløgtig prøver,
Og gi'er os Frugten af sin Flid, —

Skal kummerligt om Ly han lede?
Nej! jeg vil bygge ham en Rede,
Vil lette Aandens raske Flugt.

Saa rejste sig den kære Gaard,
Som gi'er os Ly i Ungdomstiden,
Og som vi aldrig glemme siden,
Mens vi i Danmarks Have saar.
Der Musen kærlig os besøger
Og aabner for vort Blik de Bøger,
Som gemme Seklers Sandhedskorn.

Og kraftig Marv i Muren gror:
Som Christian selv den stod i Kampen;
Og ingen Bombe slukte Lampen,
Der skinner paa Studentens Bord.
Mens meget Nyt i Grus er svundet,
Staar fast, hvad Christians Kraft har grundet,
Hans Børs, hans Taarn, hans Rosenborg.

Derfor i Aftnens Højtidsstund
Vi end Kong Christians Gravøl fejre;
Begejstret mindes vi hans Sejre,
Hans Kamp og Daad i Fredens Lund.
Trehundred Aar hans Navn beundred';
Men svandt end Millioner hundred,
Skal dog hans Minde blandt os bo!

S. Zahle. 1823.

At Slyngler hæves til Ærens Top.

Hvad er Regensen? — »Et Arsenal
 For fyldte Revolutions-Granater«.
 Saa hedder det i Ministrens Sal
 Og blandt de østlige Diplomater.
 Nei, her kun Tungen
 Frit renser Lungen,
 Thi, sandt nok! Takten vi finde tvungen
 I russisk Vals.

Hvad er Regensen? — »En Kneipe, hvor
 Man svirer væk baade Dag og Aften«.
 Saa lyder Høkerens Visdomsord,
 Imens han selv stikker tæt paa Saften.
 Nei, Glas og Kande
 Kun holde — Vande:
 Thi paa Regensen er Kontrebande
 En ussel Snaps.

Hvad er Regensen? — »Et skummelt Bur
 For gamle Fugle og unge Bjørne«.
 Saa smisser Frøknen, mens paa sin Tur
 Hun blikker sky til det røde Hjørne.
 Nej, Herskerinde!
 Kom, De skal finde
 En fyrig Tilbederflok herinde
 For Skønheds Fod.

Hvad er Regensen? — »Et Lazaret
 For Invalider af Folk og Kjoler».
 Saa raaber Skaren, der, strunk og net,
 Paa Nørrefællede sektionvis straalere:
 Dog — Aandens Længsel
 Og Tankens Tamhed,
 Der enes godt med Mondurens Stramhed,
 Er fremmed her.

Hvad er Regensen? — Lyd højt, vort Svar!
 I Godtfolks Øren det runge efter! —
 En frodig Have, der Frugter bar,
 Hvis Saft og Kærne gav Danmark Kræfter;
 Et herligt Minde,
 Mens Sekler rinde,
 Om *Ham*, hvis Hæder ej skal forsvinde,
 Før Kraft i Nord.

For aandig Stræben er den et Ly,
 En venlig Forhal til Videnskabs Templer,
 En Borg, hvor, tryk for Filisterny,
 Den Aand end bygger, som Standen stempler:
 Af den beskyttes
 Den Pagt, der knyttes
 Af Gaardens Sønner, mens Dagen nyttes
 Til boglig Færd.

Og naar hver Sommer den grønne Lind
 Sit svale Telt over Gaarden spænder,

Fra Bogen flygte med lystigt Sind
 Til Glædens Bæger de muntre Venner.
 Mens Glasset klinger,
 Paa Sangens Vinger
 Sig mod de blinkende Stjerner svinger
 Regensens Pris.

C. Ploug. 1836.

Seit Vater Noah in Becher goss.

Regensen hedder for Ingenting
 Ej Gaarden ved Taarnets Fod;
 Man ser det straks paa dens hele Sving,
 At den er af kongeligt Blod;
 Dens Kjortel var Purpur engang:
 Nu er den forslidt og formørket, men bukke
 for Verdens Dom
 Og klæ'e sig om,
 Det sømmer sig ej for dens Rang.

Vel bliver Livet derinde snørt
 I mangen en snæver Norm;
 I dens Forsyning med Vaadt og Tørt
 Sker mangen sindrig Reform,
 Og Spiritus er ekskludert:
 Men under Dekreternes Torden bevarer den
 Snittet å'

Sin Grand-Papa,
 I Røg og i Damp ugenert.

Din Søn kun ejer Melodi og Sange,
Af dem han fletter Dig sin Tak.

Tak for Ly i de snekolde Nætter!
Tak for Skygge i Sommerens Brand!
Tak for Værn mod Mismods klamme Vætter
Og Nærings sorgens nøgne Tand!
Thi Verdensvrillen for Guldkalven knæler,
Aandens Kæmper maa fægte sig frem;
Men flov og ydmyg Rykkeren sig stjæler
Til dine Sønners trygge Hjem.

Tak for Glimtet af evige Straaler,
Som Bevidsthedens Ragnarok brød;
For hver Draabe ren af Kundskabs Skaaler,
Min Stræben hentet i dit Skød!
Og Tak for Drømmen, som Lindenes Susen
Bredte over min higende Sans,
Og for dit Ekko dybt og stærkt, naar Musen
Af Drømmens Blomster bandt en Krans!

Tak for Soldets de lystige Timer,
Naar om flammende Boller vi sang,
Og Venskabspalmen af de tavse Kimer
Sig skyggebred og saftig svang!
Thi den skal blomstre, naar Rimfrosten falder,
Dufte mildt over Sletter og Sø,
Den skal staa rank og frisk til sildigst Alder
Og først med Hjertets Pulsslag dø!

Gamle Gaard med de trofaste Mure,
 Gid Du staa som din Bygherres Ry!
 Gid med Besætningen i dine Bure
 Din Mårv og Styrke sig forny!
 — Men daled end i Tidens Hav din Stjerne,
 Var dit Minde og Navn dog ej glemt,
 Thi det vil funkle her og i det Fjerne,
 I dine Sønners Tanke gemt!

C. Ploug. 1839.

Dansk Tranqvebarvise.

Man bor saa godt i Regensens Gaard,
 De tykke Mure om Livet frede;
 Naar Kulden dræber hvad den formaar,
 Vi sidde trygt i den lune Rede.
 Og naar med Vaaren vi udad hige,
 Da bringer Hilsen fra Vaarens Rige
 Vor grønne Lind.

Vi har en Drot, der — dog blot som Len —
 Regensens Scepter forsigtig fører;
 Et Politi paa halvandet Ben,
 Men og med to eksellente Ører.
 Hvor Punschens Duft sig med Pibedampen
 Fortrolig blander, — der stikker Jamben
 Sin Næse frem.

Og vi har Kvinder, hvem Dydens Ros
 Selv mer end Skønheden dekorerer;
 Og vi har Oplysning, som med Os
 Os gratis Stuerne parfumerer;
 Og vi kan spise, hvad selv vi skaffe,
 Og paa Kredit faa vi lunken Kaffe
 Og gammelt Brød.

Og Verdens Solstraaler ej os naa,
 Men bedst i Mørke sig Tanken klarer,
 Og Musen, skærmet i denne Vraa,
 Mod det Profane sig kækt forsvarer.
 Og naar den ensomme Kamp os matter,
 Vi finde Verden og Glæden atter
 I Lindens Ly.

Vi Tak dig bringe, vort gode Hjem!
 Som i din Favn os saa kærlig slutter.
 Gaa frisk og kraftigt i Tiden frem,
 Og skærm bestandigt om brave Gutter!
 Om end vi splittes for alle Vinde,
 Vi mødes dog i et fælles Minde:
 Den gamle Gaard.

C. Hostrup. 1842.

Solen brænder, hver en Sky
 For dens Straalebud maa fly,
 Hist ved Bord vil jeg mig sætte
 I det tætte
 Lindely.
 Over Gaarden løber *Hans*,
 Griner mildt i Solens Glans,
 »Hejda, *Hans!* vil du mig skaffe
 En Kop Kaffe
 Og en Krans!«
 Malerisk flokker sig under det Grønne
 Gaardens Børn i deres skønne
 Slobrok-Elegans.

Hist en filosofisk Klik
 Lytter tavs med tænksomt Blik,
Fog og *Assens* der med Iver
 Kursus giver
 I Logik.
 Her en *Danton* uforsagt
 Tordner mod Tyranners Magt,
 Mens med Pathos Fakultetet
 Paa Tapetet
 Bliver bragt.
 Hør, hvor til Oprør sin Stemme han hæver,
 Muren ryster, Jorden bæver
 Ved hans Tales Magt.

Hvem er det, der iler snar
 I den spraglede Talar?
 Nu han standser midt i Gaarden,
 Hvor han faar en
 Passiar.
 Livlig snakker han og ler;
 Her, min Ven, du Manden ser,
 Hvem som Medlem du beundred
 Fast af hundred
 Komiteer.
 Længe han levè og smykke vor Knejpel
 Vi har kun den ene *Eibe*,
 Verden ikke fler.

Ak en Glut med Straahat paa
 Tripper frem af Portens Vraa,
 Se, hvor gennem Slørets Gitter
 Stjaalent titter
 Øjets Blaa!
 Alt har disse Øjnes Magt
 I Forvirring Gaarden bragt,
 Hver faar travlt nu med at dække
 Plet og Sprække
 Paa sin Dragt.
 Skønne, hvi flyr du vort ensomme Fængsel,
 Naar du først urolig Længsel
 Har i Hjertet vakt?

Bort hun gik, men vær dog fro!
 Her er smukt i Klostrets Bo,
 Ser du frem af kolde Stene
 Rankens Grene
 Frodigt gro.
 Føbus elsker og vor Stands
 Varme Blod og aabne Sans,
 Derfor slynger han om disse
 Stammers Isse
 Løvets Krans.
 Men naar i Vintermulm Solen maa svinde,
 Straaler fra Trekroners Tinde
 Lygtefyrets Glans.

I vor lille Verden kær
 Har vi alt, hvad vi begær,
 Alt hvad i den store gives,
 Ogsaa trives
 Lystigt her.
 Her er ogsaa Vrøvl og Gæld,
 Slid om Dagen, Sang i Kvæld,
 Og i Haabet vi tillige
 Har de rige
 Glæders Væld.
 Haabet skal leve, og her skal det sankes,
 I den friske Ungdomstankes
 Skærmende Kastel!

Mel. af Lumpacivagabundus.

Op, i gæve Sønner
 Af den røde Gaard!
 Glædens Klokke slaar,
 Soldet forestaar.
 Fra de gamle Rønner,
 Fra Besvær og Mas
 Gaar til Mers og Knas
 Vor Sejlads.
 Hen da, hvor i Ro
 Glædens Druer gro!
 Vejen gaar, min Trol
 Over Vesterbro.
 Lars Mathisen lønner
 Møjen, vi har haft,
 Sliddet paa vor Kraft
 Med sin Saft.

Vi faa nu Betaling
 I den søde Drik
 For hvert Øjeblik,
 Som i Vrøvl forgik;
 Gør da ej Forhaling,
 Men kom med, min Gut!
 Dyrt er absolut
 Hvert Minut.
 Vent dog lidt! Nej Tak!
 Gør nu ingen Snak!

Tag din Hat og Frak,
Pibe og Tobak!
Adlyd vor Befaling,
Lyt til Bacchi Kald!
Nu det store Skrald
Fejres skal.

Nu saa kom! vi henter
Lystighed og Mod
I den røde Flod,
Gudens Hjerterblod!
Op, I fri Studenter,
Op til Rankens Høst!
Der skal Ungdomslyst
Fange Røst.
Ud da, hvor i Ro
Glædens Druer gro!
Vejen gaar min Tro!
Over Vesterbro.
Lars Mathisen venter
Med sin Glædesskat,
Vi skal den i Nat
Gribe fat.

C. Hostrup. 1844.

Melodi af H. P. Lyngbye.

Ved Vintertid, naar Skoven staar
Med Rimfrost i de dunkle Lokker,
Og Stormen vildt mod Ruden slaar,
Mens Sneen sig paa Taget flokker,
Om dette Bord saa mangen Gang,
Vi samledes ved Bægerklang
Og glemte Vintrens barske Sang,
Thi der var Foraar i vort Hjerter.

Men Tiden driver lumsk sit Spil,
Thi medens sorgløst her vi spøge
Og glemme rent, at den er til,
At hævne sig den vil forsøge.
Den stjæler Rosen af vor Kind,
Den røver, flygtig som en Vind,
Os mangen Ven, hvis Brodersind
I Ungdomstid vi elske lærte.

Selv dette Sted, hvor vi har lét
Af Tidens Veksel og Forandring,
Og som vor bedste Fryd har set,
Er kun et Herberg paa vor Vandring.
Vi kom hertil, alt var saa smukt,
Ustandset steg vor Tankes Flugt,
Bag Løvet vinkte Træets Frugt, —
Men for at naa den vi bortdrage!

Vor Glædeskalk er snart udtømt,
 Og mangt et Minde vil udslettes,
 Men hvad vi her har tænkt og drømt,
 det, føle vi, kan ej forgættes;
 Thi Skæbnen skiller Ven fra Ven,
 Men Sjælen søge vil igen
 Landflygtig til det Sted, hvor den
 Sin Ungdoms Fryd har ladt tilbage.

H. P. Holst. 1833.

Ensom og mørk.

Tiderne rulle, Bølgen slaar mod Stranden
 Aar efter Aar,
 Slægterne veksle, Verden bli'r en anden,
 Alt skifter Kaar;
 Trodsende Tidens Tand endnu dog knejser
 Gaarden den røde under Taarnets Ly,
 End sin Krone rejser
 Linden mod Sky.

Sagnrige Gaard med sommerskønne Minder!
 Hil dig idag!
 Se dine Sønner nu, da Dagen svinder,
 Samles i Lag,
 Lette i Sind al Sorg og Slid vi glemme,
 Følge vort unge, varme Hjertes Trang,
 Rungende istemme
 Lystigt vor Sang!

Gamle Regens! Af alting, hvad herinde
 Nemmet vi har,
 Sidst dog i Verden skal os gaa af Minde,
 Hvad du os var!
 Ja hvor i Livet end vi Bo skal fæste,
 Hjærtet bevarer altid dybt i Gem
 Mindet om det bedste
 Ungdommens Hjem!

H. Haar. 1869.

Regensens Provst saa mangen en Gang.

Vi elsker vor Gaard i dens daglige Dragt,
 Naar Slobrok og Pibe vi bær.
 Om ogsaa en Rynke i Panden faar lagt
 Finans- og Eksamensbesvær,
 Og om end lidt brydsom vor Huslighed falder,
 Naar støvet Tallerken og Kniv
 Med bedende Røst paa en Kvindehaand kalder
 Og savner dens skabende: Bliv!
 For Dyst paa politisk-æstetisk Val
 Vi glemmer, at Kosten er stundom smal
 :: Sammen ::
 Med en elskelig Kontubernal.

Vi elsker vor Gaard, naar vi samles til Fest,
 Med Taler og Sang om vort Bord,

Naar hver med sit Næb, som han evner det
bedst,

synger med i det rungende Kor.
Og taler til Slut ogsaa tre Mand ad Gangen,
Naar Bacchus først Overtag faar,
Bli'r mer eller mindre melodisk end Sangen,
Naar lidt over Stregen det gaar,
Saa skilles vi dog i et Perlehumør,
Og er nogen »dagen derpå« lidt ør,
:|: Kærligt :|:
Til Tømmerlavet man spør'.

Vi vil elske vor Gaard, naar vi drager afsted
Fra vort Taarn, fra vor løvrige Lind;
Vi vil takke den varmt for det bedste, vi véd,
For et livsglad ungdommeligt Sind.
Naar hyggeligt Bo saa i Livet vi fæste
Med ægteviet Kontubernal,
Med Mutter og Børn vi Regensen vil gæste,
Dens Gaard er saa stille og sval.
Her findes en fredlyst, en hellig Plet,
Her mindes vi Ungdommens Dage ret,
:|: Da vi :|:
Gik strunk med Studenterkasket.

V. Bierring. 1881.

Vi elske vort Land.

Vi elsker vort Hus,
 Hvor et Hjem vi os fik,
 Der gav Ly for vor Ungdomstids Længsler
 og Drømme,
 Hvor ved Bog eller Krus
 Tit og ofte vi gik
 Uden Ballast paa Langfart paa Tankernes
 Strømme.
 Her skændes vi hidsigt og røde i Kammen,
 Her bøjes vor Nakke ved Bøgerne, — ja, men
 :|: Tit et Bæger vi faar;
 I Kong Kristians Gaard
 Kunne Alvor og Gammen saa godt og for-
 træffeligt sammen. :|:

Ja, vi elsker vor Gaard,
 Thi vi husker jo nok,
 Der var ensomt og trist i vort lejede Hummer.
 Rig Erstatning vi faar
 Nu i Vennernes Flok
 For, hvad Livet kan bringe af Møje og
 Kummer.
 Om vi splittes til Landets forskellige Ender,
 Helt ofte en Tanke tilbage vi sender
 :|: Til Kong Kristians Gaard,
 Hvor i Ungdommens Aar
 Vi har fundet saa mange, saa tro Kammerater
 og Venner. :|:

Ja, vi elsker vort Hjem;
 Bli'r vi gamle og graa
 Og oplever vor Ungdom i Minderne atter,
 Vor Regenstid vil frem
 For Erindringen staa
 Som en Brusen af ungdomsfrisk Jubel og Latter.
 Vi vil mindes hvert Gilde med vemodig Glæde,
 Hvert et stormende Møde, hvor vi var tilstede
 :: I Kong Kristians Gaard;
 Og maaske ogsaa faar
 Denne Dag da en Plads udi Mindernes sol-
 lyse Kæde. ::

Et Hurra nu til sidst
 For vor elskede Gaard!
 Naar den ses fra det snævre, det sølede Stræde,
 Staar den skummel og trist,
 Ret som tynget af Aar.
 Ja, men indenfor hersker der Ungdom og Glæde,
 Gid det frejdige Livsmod, der raader her inde,
 Man ogsaa hos kommende Slægter maa finde.
 :: Gid Kong Kristians Gaard
 I de rullende Aar
 Maa staa fast og urokket, mens Seklerne
 komme og svinde! ::

KOMMUNITETET.

Lad den skrantende Magister.

Frater mi communitatis,
Tav du nu, det var en Skam;
Tænk, hvor tit aldeles gratis
Du var med til Grams hos Gram!
Husk den kære, lille Rulle,
Som hver Maaned Kongen gav!
Brødre, ham vi prise skulle,
Skønt han hviler i sin Grav —:

Vistnok dig i Skygge stilled
Han, din store, tapre Søn;
Kransen om dit Kongebilled
Er endnu dog frisk og grøn.
Lad dem drøfte, om du enten
Hersked rigtigt eller ej;
I sin Slobrok staar Studenten,
Tænker: »Han var god mod mig!«

Thi Studenten maa ha'e Kaffe
Med en stoppet Pibe til,

Et Par Handsker maa han skaffe,
 Naar han hende møde vil;
 Og i Frøken Hansens Skole
 Gagerne er grumme smaa,
 Og hans sorte Vest og Kjole
 Slide flinkt hans Venner paa.

Men du saa Studenten trænge,
 Peder Oxe blev kaldt op,
 Og du gav saa mange Penge,
 At de aldrig sige stop.
 Vel er Tiden nu en anden:
 Hvor blev Lungemosen a',
 Lammehoder »to paa Manden«
 Og vor gode Groffenbra? —

Konge, tit dit Navn vi priste.
 Hvordan fik du os saa kær?
 Var det Tycho, som dig viste,
 Hvad en dansk Student er værd? —
 Roskilds Klokke for dig ringe,
 Sov nu hundred Aar i Løn!
 Da skal atter Tak dig bringe
 Vore Sønesønners Søn!

PERSONALIA.

MINDETS BÆGER.

Jeg priser ej Stormænd, thi der er jo nok.

Nu lader os fejre paa Fædrenes Vis
Ved Glasset de Hengangnes Minde;
Lad Sangen nu tone til Provsternes Pris,
Som saa hint Aarhundred henrinde!

I Lærdoms Annaler omstraales af Glans
Gunneri og Nannestads Navne,
Blandt dem, som for Isis og Grublen har Sans
De aldrig Lovtalere savne.

End skues i Rækken to Navne at staa,
Hvis Hæder vor Sang skal udbrede;
En *Holm* og en *Hviid*, som rettelig maa
Studentervennerne hedde.

Hin Gaarden udvided, og denne til Pryd
Det Lindetræ planted herinde;*
Derfor med en Blanding af Vemod og Fryd
Vi hædre de Henfarnes Minde!

R. Nyerup. 1823.

* Paa en Vinduesrude i et af Regensprovstens Værelser læstes:

D. 12. Mai 1785 fa plantare un arbore nel mezzo della cortina.

A. C. Hviid.

ATHENE OG REGENSPROVSTEN.

Tilgiv, ærværdige Hr. Eremit.

Regensens Provst saa mangan en Gang
 Har ytret for Soldet sin Skræk;
 Han siger, at Sangen og Glassenes Klang
 Straks kyser Athene væk.
 Men jeg mig tillader ærbødigst at mene —
 Naturligvis her unter uns —
 At om han end kender en Del til Athene,
 Saa er det dog næppe tilbunds.
 Nej, tro mig! hun er af en anden Sort,
 Vor Lystighed ej jager hende bort.
 Hør mig! hør mig!
 Beviset er simpelt og kort.

Hvor Sønnerne samles i talrig Flok,
 Vil Moderen gerne med,
 Og ofte Athene — det ved vi jo nok —
 Os gæster paa dette Sted.
 Men kommer hun blot, naar alvorlig vi grunde
 Paa Bladenes Visdom os træt?
 Og blot naar med Andagt og lukkede Munde
 Vi slaas paa det tavlede Brædt?
 Og flyr for Kommersen hun bort med Gru?
 O nej! hendes Hjerter er ungt endnu.
 Hør mig! hør mig!
 Nu kommer det bedste saagu.

Hvad er det vel, som vore Gilder gør
 (Forstaar sig, saasnart de gaa godt)
 Til noget, hvorved man sig glæde tør,
 Til mer end Drikkelag blot?

Hvad er det, som strømmer med ét gennem
 Salen,

Naar Glassene sættes paa Bord?

Hvad er det, som giver os Skemten i Talen
 Og Sangens bevingede Ord?

Athene har hørt sine Sønners Fest,
 Hun møder trods Provsten og hans Protest.

Tro mig! tro mig!

Hun kender nok, hvad der er bedst.

De gamle havde et skarpere Blik,

De saa, at hun elskede Sold,

Og derfor til Attributer hun fik

Blandt andet en Hjelm og et Skjold.

Thi Skjoldet er blot, hvad man kalder en Bakke,

Hvorpaa man Glassene bær',

Og Hjelmen, hvorfor vi vel helst os betakke,

Den kalder en Blyhat man her.

Ja lærd er vel Provsten, men det er fler,

Man vist paa de gamle bør stole mer;

Drik da! drik da!

Athene jo gerne det ser.

C. PLOUG.

Melodi af J. P. E. Hartmann.

Fra han dukked op i Vaaren,
Saas det, han var kæmpebaaren,
Arnekrogen blev ham trang.
Født til Sanger greb han Harpen,
Slap den dog og slog med Skarpen,
Det blev Sværdet selv, der sang.

Ja det sang, som det blev svunget,
Det har ind vor Frihed sunget
Til de gamle Lænker brast.
Det har lynet gennem Taagen,
Vinket til om Dannebrogen
Kreds at slutte og staa fast.

Tiden gaar, og Kampen flyttes,
Altid hvor dens Bølger mødtes,
Var han med til sent i Høst,
Kæmped uden Skjold og Hjælm,
La' ej Fingrene imellem,
Hugged til af Hjertenslyst.

Slog han fejl i Vaabenbraget,
Altid var der Marv i Slaget,
Altid følte man i Løn:
Ej han stred for Gunst og Gave,
Men for Thyras Blomsterhave,
Som sin Moders gæve Søn.

C. Hostrup. 1879.

C. HOSTRUP.

Der var engang en tapper Mand.

»I Byens Larm Regensen stod
Med sine Mure skumle
Og skued rolig ved sin Fod
Filisterne sig tumle.
Og vel blev den en gammel Knægt,
Paa tvende hundred Vintre;
Dog rulled Blodet altid kækt
Og fyrigt i dens Indre.

»Og bag dens Mure sig oplod
En Verden rig og stille,
Hvor Tanken paa sin lette Fod
Opsøgte Livets Kilde.
Der folded Blomsten skjult sig ud
I Læ for Storme hvasse,
Og Aandens Frø skød stærke Skud
Udi den lune Kasse.

»Og Aander selv fik ofte Lyst
Til Gaarden ned at dale;
De fandt det her langt mere tyst
End i de høje Sale.
De banked paa Studentens Dør« —
Jo, netop for at rykke:
De rykked ham som ingen før,
Indtil han skrev sit Stykke.

Halvhundred' Gange Lindens Løv
Sprang ud paany med Hæder,
Og endnu kom der intet Støv
Paa Mesters Søndagsklæder,
Halvhundred' Gange Bladet sank
Fra Kvist for Vintrens Vinde:
Men endnu Klint gaar lige rank
Sin vante Gang herinde.

I Byens Larm Regensen staar
Med sine Mure skumle;
Omkring den som i fordums Aar
Filistre nok sig tumle.
Men løftes Sindet friskt og kækt
Bag Lindens Skygger svale,
Skal Livet selv hos Gaardens Slægt
Til Hostrups Minde tale!

E. v. d. Recke. 1894.

VED AARSSKIFTET.

AARETS DAAB.

I gamla Svea Land.

Nu har vi kistelagt
Ham kold og stiv, den gamle Mand,
I Sneens hvide Dragt,
Med Kransen af den mørke Gran.
Og død Mand ej blamere vi
:: Med Spot, ::
Hans Rygte konfirmere vi
:: Som godt, ::
Vor Tak for Glæderne, han gav,
Vi plante paa hans Grav.

Nu hans enbaarne Søn
Sig vikler ud af Mørkets Net;
Som lys og mild og skøn
Os Haabet tegner hans Portræt.
Se, Stjernehimlen svøber ham
:: I Guld, ::
Imens vor Klynge døber ham
:: Og fuld ::

Af Ild og Mod, i kraftigt Kor
Udtaler Pagtens Ord:

I Navn af Sangens Drot
Vi døbe dig med Toneklang:
Byg fort paa Kunstens Slot
Med Pensel, Mejsel, Streng og Sang!
Væk snart i Skov og Dalene
:: Din Vaar; ::
Sørg for, at Nattergalene
:: De slaar! ::
Poeterne du skænke huld
Lidt mer — end Lyrens — Guld!

I Navn af Elskovs Gud
Vi døbe dig af Tankens Strøm;
Thi nødig foldes ud
I Ord det tavse Hjertes Drøm?
Vi tør ej nævne Navnene
:: Paa dem, ::
Men let du gætter Savnene
:: Af hvem; ::
Og skænk enhver det bedste, som
Hans Hjerte drømte om!

I Fader Evans Navn
Vi døbe dig med Drueblod:
Du bringe i din Favn
Af tunge Klaser Overflod!

Og tryk saa Vinens Priser ned
 :: Og Told! ::
 Og tryk os gode Viser ved
 :: Hvert Sold, ::
 Og hold os Liv og Glæde i
 Vort raske Kompagni!

C. Ploug. 1838.

DET GAMLE AAR.

Og det var i Aaret 1807.

Den unge har vi kaaret, og Stadsen er endt,
 Nu troner han saa sikkert som Paven,
 Men derfor ej vi glemme den gamle Regent,
 Som nylig blev puttet i Graven.
 Han ligge nu i Fred, ihvor han saa er lagt!
 Vi mindes kun hvad godt hans Regering har
 os bragt:

Sang og Solens Glans
 Og Piger — en tilmands,
 Venner — fast en Skok
 Og Tid og Kræfter nok!
 Og hvad han bragte mer, som er noget bevendt,
 Med Tak vi ham prise for Gaven.

Vel var han stundom gnaven, og mørkt var
 hans Blik,
 Og Taarer fra Skyerne runde,

Og Vandet strømmed over i Reitzels Butik,
 Saa Muserne knap kunde bunde;
 Men Regnen kølte godt det altfor hede Blod,
 Og meget var der og, som sig ikke drukne lod.
 Sang og Solens Glans
 Og Piger — en tilmands,
 Venners rige Hær
 Og Kraften til vor Færd,
 Og Minderne, som her vi samlet os fik,
 De kan ej saa let gaa tilgrunde.

Og stundom var han bister og stormede vel tit,
 Som var efter Mord han i Lysten,
 Og Bladene paa Træer og de med sort paa
 hvidt
 Bortreves af Vinden fra Østen.
 Men Taagen flygted bort ved mangt et Pust
 han gav,
 Og de, som kom i Vinden, har sagtens godt
 deraf.

Sang og Solens Glans
 Og Piger — en tilmands,
 Venner — fast en Skok
 Og Tid og Kræfter nok,
 Dem venligt han os levned, de trivedes frit,
 Og hused os Livet og Trøsten.

Men oftest gav han hen sig i Dorskhed og Ro,
 Og lod det saa briste eller bære,

Og Bøgen fik ej synderlig Plads til at gro,
 Hvor Tidslerne vilde sig blære.
 Det bedste holdt dog Stand, og Gaarden staar
 endnu,
 Og end der trives Gutter i den, som jeg og du;
 Sang og Solens Glans
 Og Piger — en tilmands,
 Venners rige Hær
 Og Kraften til vor Færd
 Og Punschen i vor Bolle — det skærmede
 han tro,
 Og derfor en Skaal til hans Ære!

C. Hostrup. 1844.

LØFTETS BÆGER.

Der var en Gang en tapper Mand.

I gamle Dage var det Skik
 I Blandt vore tapre Fædre
 Ved djærve Ord og kraftig Drik
 Den faldne Helt at hædre,
 Og ej som nu med Klynk og Graad
 Man mindedes den døde,
 Men loved højt en Heltedaad
 I Kampens næste Møde.

Det svundne Aar, vor gamle Drot,
 Gik nys til sine Fædre,

Og var det med hans Dyder smaat,
Hvormange var vel bedre?
Vi vil ej laste den, der gik,
Og ej hans Mangler drøfte,
Men hæve efter gammel Skik
Vort Bæger til et Løfte.

Nu er du ung og uforsagt,
Og kækt dit Hjerte banker,
Og List og Løgn har ingen Magt
At kue Sind og Tanker
Men Tiden ruller hastigt hen
Og vil din Ungdom røve;
Saa lov da nu, du Ungersvend,
En Dyst med den at prøve.

Der lurder en Filisterflok
Og vil med Løgn dig lokke;
Maaske du nu har Styrke nok,
Saa intet kan dig rokke,
Men vil du i de mørke Aar
Staa fast paa Lysets Skanse
Og svinge kækt som nu i Vaar
Athenes stærke Lanse?

Du synger nu med frejddigt Mod
Og frygter ingen Fjende,
Og du vil ofre Liv og Blod
For Nordens skønne Kvinde;

Men naar nu Tiden tager fat,
Saa du maa Ryggen krumme,
Vil Flammen da ej brænde mat
Og al din Sang forstumme?

Nej, lov det højt, du Ungersvend,
At hvad du end skal friste,
Og hvad der end skal vejres hen,
Et vil du aldrig miste:
Den Hjertevarme, som idag
Gør sundt og klart dit Øje
Og giver Sangen Vingeslag,
Der bær' dig mod det høje.

C. Bahnsen. 1867.

AFSKED OG VELKOMST.

Egen Melodi.

Stik ud de fulde Glas
Under jublende Sang!
Kanske vi solde sammen
laften sidste Gang;
Thi Tiderne skal skifte,
Vi skifte skal med dem,
Og snart er kun et Minde
Vort glade Ungdomshjem.

De skulle skilles ad,
Som tilsammen bygged bedst;
Bor en af os i Øst,
Bor en anden i Vest;
En vanker maaske flygtig
Omkring i fremmed Land,
En slumrer under Græsset
Paa den fædrene Strand.

Fortyndes skal vor Lok,
Og vor Kraft skal sættes til,

Vort Hjertes Varme slukkes
Saavelsom Øjets Ild;
Og de forsorne Gutter,
Som jog i Glædens Spor,
Skal træde ind i Nummer
Ved Filistrenes Kor.

En ussel Købstedrøn
Bliver Haabets stolte Borg,
Hvor vi skal sidde lunt
Mellem Gæld og Næringsorg,
Og mønstre Næstens Lyder
Og bande Kornets Pris
Og stille Aandens Hunger
Ved Berlings Avis.

Og om en sjelden Gang
Sig den gamle Aand fornyr,
Og til de svundne Tider
Fra Bægret Tanken flyr,
Og vi bli'r ledte hjem
Af en ravende Flok,
Saa brummer gamle Mutter
Omkap med sin Rok.

Men ske, hvad der skal ske,
Saa er dette vist og sandt,
At rent og stærkt var Baandet,
Som denne Flok forbandt:

Af Livets ægte Druer
 Vi krysted ej saa faa,
 At vi vel nok kan døje
 En Malurtsnaps derpaa.

Tøm da de fulde Glas
 Under jublende Sang!
 Vi vil ej Klager strø
 Paa de vandrendes Gang.
 Hav Tak, hver en, som var os
 En Broder brav og huld,
 Og varm Jer ved vort Minde
 I Livets Vinterkuld.

C. Ploug. 1837.

Du er rig, du er dejlig, o Syd.

Der er Fest paa Regensen i Nat! —
 Bag de høje ærværdige Ruder
 Som de salig olympiske Guder
 Har vi tæt os om Nektaren sat;
 For Jer alle vil Gildet i Kvæld
 Blive et af de gladeste Minder,
 Men for os, som nu snarlig forsvinder,
 Bli'r det ogsaa det sidste Farvel.

Vi forlader den hjemlige Gaard,
 Der, hvor Spurvekvadder i Linden,

Og som Frøet, der spredtes for Vinden,
Strøs vi ud, mens det lider ad Vaar.
Ud hvor Arbejdets Mark er parat
Til at modtage Sæden, som kommer,
Vil vi sejle som »flyvende Sommer«
Med Forhaabningens Grønt i vor Hat.

Hvad nu enten vi bæres i Mag
Og i Vaarsolens Lys over Landet,
Eller ogsaa vi fælt gaar i Vandet
Og bli'r Vrag mod et Fattighustag,
Den Tid er forbi, da et Hvil
Man saa ofte sig søgte i Gaarden,
Hørte Portnerens kendte Godmor'en
Og saa Frederiksens Rundbuestil.

Vi ej mere til To-Ørers Klang
Spiller Klink hele Dagen til Ende,
Vore Stormænd ej mer ser vi rende
Under Valget fra Gang og til Gang,
Ak ja, nu maa vi alle herut,
vore Pladser i Salen staar tomme,
Og forgæves vor bundløse Lomme
Gaber højt imod Maanedens Slut.

Naar vi da fæster Bo og slaar Rod
I det fjærne, og Aarene rinder,
Mens for en Illusionerne svinder
Og mens Lykken en anden er god,

Bli'r da Sliddet og Arbejdet tungt
 Gaar vi ofte i Tanken tilbage
 Til de skønne, de herlige Dage,
 Da vort Mod og vort Haab var saa ungt.

Der er Fest paa Regensen i Kvæld! —
 Men naar Glæden er højest i Laget,
 Op med Vindvet, saa Spurven paa Taget
 Bliver blændet af Straalernes Væld;
 Og i Festnattens flammende Glans
 Skal Regensen staa fast i vort Minde,
 Naar vort Navn mer ej kendes her inde
 Og naar visnet er Ungdommens Krans.

A. G. Elmqvist. 1899.

Komme, hvo som komme kan.

Skaal, velkommen, Kammerat,
 Inde paa Regensen.
 Drik dig ikke straks plakat,
 Drik, men pas paa Grænsen!
 Provsten sidder der og ser,
 Hvordan hver en Rus sig tér,
 ∴ Derfor pænt anstændig. ∴

Har i set os gamle gaa
 Rundt omkring og snuse

For at hitte Rede paa,
 Hvem vi fik til Huse?
 Hvordan er I hver især?
 Hvem er lystig, hvem er tvær?
 :: Hvad er I for Fyre? ::

Hvem er klog, og hvem er dum,
 Hvem er sat og slittig?
 Hvem er Taler, hvem er stum,
 Hvem kan være vittig?
 Højre? venstre? liberal?
 Tys, jeg holder mig neutral —
 :: Allenfals i Aften. ::

Om Regensens store Navn
 Har I vel hørt Tale;
 Hvem der kender den af Gavn,
 Kan den anbefale.
 Vent til Vaarens milde Vind
 Daarer Eders unge Sind
 :: Ude under Linden. ::

Hæslig Kiv og bitter Spot
 Aldrig her vi øver.
 Her er dejligt, her er godt,
 Her er ingen Røver!
 Ikke skændes, ingen Sjøv!
 Børn maa bede pænt om Lov
 :: Hos de foresatte. ::

Lykken maa du skønne paa,
At du her er kommen.
Frit Logis er godt at faa,
Bedre Mønt paa Lommen.
Aldrig faar du bedre Hjem,
Vis da glad dit Ansigt frem —
∴ Russer, op paa Stolen! ∴

O. Simonsen. 1887.

LINDEN.

*Vi binde dig din Jomfrukrans.**

O Lindetræ! med ranke Krop,
Med kongelige Krone,
Du skal os ved din grønne Top
Med Skovens Savn forsone!
Kor: Dralderalla, ralderalla, la la la!

Du har nu set saa mangen Slægt
Omkring din Stamme vandre,
Ej mægted' Aldrens tunge Vægt
Din Ungdom at forandre.

Du breder grøn din Vinge ud
Hvert Foraar og hver Sommer;
Vor Stamme først faar nye Skud,
Naar Efterhøsten kommer.

Tavs og forsigtig stod du smukt
Med grønne Fjer i Hatten,
Naar tit Studenter gik i Bugt
Hver til sin Gang om Natten.

* Kan ogsaa synges i 8-liniede Vers uden Omkvæd paa Mel.:
Der var engang en tapper Mand.

Dit Øjelaag du tit opslog
I Morgenlampens Lue,
Og gav Studenten ved sin Bog
En Hilsen i hans Stue.

Og hørte du et Pereat
For mangel kras Filister,
Da har du Fyren ærligt sat
I sorte Bogs Register.

Men blev en ægte Musasøn
Et Jubelhurra givet,
Da rysted du din Fane grøn,
Og Hjertet slog i Livet.

Og hørte du et lifligt Kvad
Til Skønhed og til Druen,
Da hæved du din Pande glad
Og stolt mod Stjernebuen.

Med Øjet højt mod Himlens Blaa,
Og Foden dybt funderet,
Saa højt og dybt som Tanker gaa,
Vi ved, du har studeret.

Og derfor du, trods nogen Mand,
En Doktor nu skal være,
Og Vaaren, naar den gaar i Land,
Hvert Aar dig skal kreere.

Kor: Dralderalla, ralderalla, la, la.

Aa kjøra Vatten og kjøra Ve.

Der staar et Træ i Regensens Gaard,
 Det bær saa skyggefulde Grene,
 De danske Musasønners raske Kor
 Dets grønne Hvælvinger forene.
 Naar Aftenrøden farver Himlens Blaa,
 De ud af deres dunkle Huler gaa
 Med Røgtobak
 Og munter Snak
 Og lystige, fidele Sange.

I Verden udenfor de, ak! saa tit
 Fortræd og Tort og Modgang frister,
 Maa ofte staa tilbage i Kredit
 For mangen dum og tyk Filister,
 For hvide Veste og for Frakker blaa
 Maa Skrædderne saa mangen Plade slaa,
 Og skylle ned
 Kollegier med
 En — tit beslægtet — Drik fra Posten.

Derfor de søge Ly med sønlig Hu
 Hos *Lærdoms gamle Fostermoder*,
 Hvor grundig Kundskab, Vid og Aand endnu
 Er ej fortrængt af Døgnets Noder,
 Hvor Talen klinger fyndigt, frit og kækt,
 Og kun det indre Fortrin gi'er Respekt,

Hvor Standens Aand
Sit Broderbaand
Endnu om Musens Sønner slynger.

Der sidde de ved Bogen, To og To,
I fjerde Christians lune Celler,
Og lytte til, i Nattens tavse Ro,
Hvad Oldtids Vismænd dem fortæller —
Mens *Gaardens* tykke Møer med Øjne graa
Tillade Pulsen ugenert at slaa,
Og Kroens Duks,
Tro sin Instruks,
Sobrietetens Dyd docerer.

Og mens de nytte Dagen hed og lang
Til *lovlig* Kamp for Attestatser,
De hylde lystig Skæmt og Prat og Sang
I Kvæld ved *smuglede* Collatser;
Da nærmer Aanden sig beslægtet Aand,
Da knyttes mangt et trofast Venskabs-
baand,
Som Tid og Kald
Og Afstand skal
Ej nogensinde svække siden.

Thi Gud velsigne vor gamle Gaard!
Hver Kundskabs Straale, der vi hentet,
Hver munter Glæde, der vi nøde, staar
Med varme Træk i Barmen prentet.

De røde Vine og de Flasker blaa
 Højtideligen separeres maa,
 Mens under Sang
 Og Bægerklang
 Et Hurra vi Regensen bringe.

O. Drejer. 1835.

Ja, vi elsker dette Landet.

L yse Lind i Blade-Vrimmel,
 Hil dig, der du staar,
 Svaj og væn mod Vaarens Himmel,
 Rank trods hundred Aar!
 Prude Lind, vor Pragt, vort Mærke,
 Kærnen i vor Gaard,
 Stolte Træ, du manddomsstærke —
 Hil dig, der du staar!

Gode Tider om dig hæged,
 Lykken var dig blid,
 Sol gav Grøde, Regn dig kvæged
 Mildt ved Sommertid.
 Fri og frejdig Fremskridts-Flaget
 — Haabets grønne Flag —
 Svang du over Rødstenstaget
 Som den Dag i Dag.

Onde Tider tit dig hærged,
Vinterstorm og Kuld,
Altid tappert du dig værged,
Fæstet dybt i Muld. —
Ja, hvor haardt end Vindens Vinge
Bøjede din Top,
Ingentid du lod dig tvinge,
Retted rank dig op.

Lær mig, Lind! i Soldagsglæde
Frejdig frem at gaa,
Under Kundskabsregnets Væde
Frodig Vækst at faa!
Lær mig i de onde Dage
— Komme hvad der maa —
Uden Frygt og Klynk og Klage
Trodsig fast at staa!

N. Møller. 1885.

STUDENTERVISER.

Melodi af H. E. Krøyer.

Her under Nathimlens rolige Skygge
Vil vi, o Frihed! dit Tempel opbygge,
Glædernes milde Pavluner opslaa;
Trofaste Brødre! vor Hymne skal stige,
Stjernen skal vidne, at Ingen vil svige:
Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staa!

Kor.

Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staa!

Vi ere Værn om den helligste Have,
Der skal vi kraftigen pløje og grave,
Der skal vi fredeligt vande og saa;
Enige Brødre, i Sorg og i Gammen
Knytter de mægtige Vaaben tilsammen!
Haven vil trives, og evigt vil Stammen
Herligen grønnes og aldrig forgaa!

Kor.

Haven vil trives, og evigt skal Stammen
Herligen grønnnes og aldrig forgaa!

Bonde og Sømand og Kriger med Sværdet,
Roret og Ploven, de staa uforfærdet,
Bygge paa Dannemarks Gærde og Vold;
Højskolens Sønner staa ikke tilbage,
Ogsaa vi kæmpe de Nætter og Dage,
Dristigt vi Bogen og Pennen vil tage;
Det er de Mærker, vi føre i Skjold.

Kor.

Dristigt vi Bogen og Pennen vil tage;
Det er de Mærker, vi føre i Skjold.

Giv mig dit Haandtag, min Ven og min Broder!
Sværg mig at elske vor kærlige Moder!
Blusser din Kind ej ved Dannemarks Navn!
Naar hendes Bud du vil øve og ære,
Den hendes Datter, dit Sind mon begære,
Skal for din Troskab Belønningen være,
Den skal du høste i Kærligheds Favn.

Kor.

Troskab vi sværge, og Lønnen skal være
Troskab beredt udi Kærligheds Favn.

Hvad vi har lovet med Hjerter og Stemme,
 Ærlige Brødre, det aldrig vi glemme!
 Selv udi Graven ej Flammen udgaa!
 Stjernen, til hvem vore Hymner opstige,
 Vidne, at ingen af alle vil svige:
 Herrer vi ere i Aandernes Rige,
 Vi er den Stamme, som evigt skal staa.

Kor.

Herrer vi ere i Aandernes Rige,
 Vi er den Stamme, som evigt skal staa.

C. Winther. 1820.

Vi Sømænd gør ej mange Ord.

Hel sjelden rørtes Pen og Bog
 Af vore blonde Fædre,
 Men frejdigt de til Sværdet tog
 For Odins Land at hædre.
 Mens Franken læste Nat og Dag
 Med Platos Bog i Hænder,
 De Danske sloge djærve Slag
 Iblandt de grimme Vender.

Den maatte købe Rejsesko,
 Hvis Hu stod til Latinen;
 Thi her var ingen Læsero
 For Buestrengens Hvinen.

Selv Saxo, som Bersærkers Pris
Med vældig Røst basuner,
Har lært af Munken i Paris
At skrive vælske Runer.

Kong Christian kom, og han paa Stand
Sit ædle Hoved ryster:

»Mon os paa hjemmefødt Forstand
»I vore Dale brøster?
»Er Aandens Armod her saa stor?
»Ej mine Børn med Kummer
»Skal snige sig til fremmed Bord
»Og trygle franske Krummer.«

Nu ved den brave Konges Skænk
I stolte Høresale
Studenten paa den danske Bænk
Gav Agt paa Landsmænds Tale.
Nu løde Hjemmets Alvorsord
Fra danske Talerstole;
Og aldrig mere Mænd af Nord
Skal gaa i fremmed Skole.

Da klang de svundne Tiders Lov
Fra djærve danske Lunger,
Og hver en Blomst i Mark og Skov
Blev døbt af danske Tunger.
Ja, hver en Flugt af Himlens Hær
Fra Christians Taarn blev regnet

Og for Alverdens Folkefærd
med klare Træk betegnet.

Saa længe derfor Gnist af Aand
I Christians Skole findes,
Den danske Lærdoms Skaberhaand
Med Jubelsang skal mindes.
Mens een Student ved Aksels Havn
Et Bogstav ved at skrive,
Saa længe skal Kong Christians Navn
Med Hurra hilset blive.

P. M. Møller. 1821.

Kong Kristian stod ved højen Mast.

Hvad er imod Studentens Kaar
St. Peters Hat?
Om Verden falder eller staar,
Han mellem Oldtids Vise gaar,
Han rolig tæller Bjerges Aar
Ved Dag og Nat.
Mens ufri Slægter slaas for Muld,
Er klare Tanker alt hans Guld
Og Skat.

Han frejdig løfter Avindskjold
Mod Falsk og Løgn!
Thi Løgner som en evig Trolde

Gaar af sin Grav i god Behold
Med Legioner i sin Sold
 Det næste Døgn.
Et Broderkorps paa hver en Tid
Sig ruster til den raske Strid
 Mod Løgn.

Ja, ved en Klang af Sandheds Lur
 Faldt Klostret om,
Og Munken daaned i sit Skur,
Og Nonnen flyede fra sit Bur;
Ud i vor Herres fri Natur
 Hun atter kom.
Da Munken med sin Pengesæk
Sig listed over Elben væk
 Til Rom.

Den lærde Svend bar aldrig Sky
 For Krigens Ravn.
Hans Glavind fik et evigt Ry,
Da svenske Carl fra Fredriks By
I Dødningskjorten maatte fly
 For Krigens Ravn.
Da skrev han ej Latin med Blæk;
Paa Dansk han skrev med røde Træk
 Sit Navn.

Hvor Mænd i Atlaskoser gaa,
 Er ej vor Plads.

Med Bogen i en rolig Vraa,
 Med Pigen under Himlens Blaa,
 I Brødres Lag, hvor Flasker staa,
 Der er vor Plads.
 Her synge vi, saa højt vi vil,
 Her tømme vi, saa tit vi vil,
 Vort Glas.

P. M. Møller. 1823.

Seit Vater Noah in Becher goss.

Vort Liv er viet til Bog og Pen,
 Til Aandens grublende Strid;
 Det Værk, vi grunde, skal ej igen
 Forgaa i den rullende Tid;
 Den Vished er ene vor Løn:
 For Sandhed og Frihed og Ret vil hengive
 sit Liv og Blod

Med frejdigt Mod
 Athenes fribaarne Søn.

Vort Liv er viet vort Fædreland:
 Vi gange til Kundskabs Væld,
 Og hente derfra det Livsens Vand,
 Som spreder dets Flor og dets Held;
 Det ejer vor kraftige Arm:
 Og svigte vi ej, naar det Sønnerne kalder i
 Fred og Krig.

Er Lønnen rig
Ved Møens bankende Barm.

Vort Liv er viet det Broderbaand,
Som slynger os sammen til Eet;
Det er Produktet af Glædens Aand,
Det vokser i Soldets Gebet;
Naar Glassene fyldes til Rand,
Naar Viserne runge, og Lunet og Viddet sig
boltre fri,

Saa juble vi:
Hurra for vor herlige Stand!

C. Ploug. 1840.

Jag vet et land, langt up i höga Nord.

Studenten ejer lidt af Gods og Guld,
Og borget har han tit sin bedste Frakke;
Men staar end Status stadig under Nul,
Saa løfter han dog lige stolt sin Nakke,
Saa klæder sig hans Sjæl i Haabets Pragt,
Saa henter han sig Guld fra Tankens Schakt.
En herlig Stand! I gode Borgermænd!
Og vel for Jer, om højt i agted den,

Blandt Kvinder staar han ofte stiv og stum
Og højst forlegen sine Handsker piller,

Mens den, der indenfor er hul og dum,
Ved Skinnets Magt den Int'ressante spiller;
Men i hans Hjerter staar en dejlig Drøm,
Og i hans Bryst gaar Livets Tonestrøm.
En herlig Stand, du skønne unge Mø!
At dele Livet med paa Danmarks Ø!

Vel slumrer tit hans Villie, tam og tvær,
For Andres Gerning glemmer han sin egen;
Men det var ham, der engang Gustafs Hær
Fra Fredriks Volde viste Vintervejen;
Og det var ham, der greb den nye Aand
Og knytted Broderfolk ved Broderbaand.
En herlig Stand! I Mænd ved Statens Ror!
En Fremtid Norden har, og den er vor.

Vel maa vi bære mangt et Livets Tryk,
Og bredfuld er dets Lyst ej os iskænket,
Men vi mod Nøden stemme Ryg mod Ryg,
Og Glæden kommer, hvor vort Lag er bænket.
Naar Bollen flammer paa vort simple Bord,
Saa synger hver, som Stemme har, i Kor:
En herlig Stand! Du glade Broderflok!
Naar vi kun er os selv, saa er vi nok.

C. Ploug. 1848.

Seit Vater Noah in Becher goss.

Nu for de danske Studenter vi
Vil synge lystigt i Kor,
Der er dog ingen saa god som de
Paa denne syndige Jord.
Se, her er vort Argument:
Ved Glasset hver Dadel vi jage tilbage, hvor
den kom fra,
Og drikke da
En Skaal for den danske Student.

For Tyskeren ikke vi grundig er;
Men hvad er det for en Snak?
Vi gransked med Flid efter Aanden her
Og fandt den i Punsch og Tobak.
Men kommer han her med sit »Was«,
Vi svare: »Wir leben und weben und trinken
und klinken ja —
Hurra, hurra!
Was sagst du, mein Bruder, zu das?«

Naar Fransken dadler vor Gravitet
Og Mangel paa Galanteri,
Har han os aldrig om Bollen set,
Hvor scilicet Noget er i.
Her sige vi, som det sig bør:

»Monsieur, voulez-vous me donner le plaisir et
 l'honneur et la —
 Comci, comça —?
 Votre obéissant serviteur!

Hvis, svenska bror! du i Sinde fik
 At kalde os treven og mut,
 Naar tit med Vrøvl og med Politik
 Vi spildte det glade Minut,
 Saa kom, hvor Glassene staar!
 Thi »här har oss kruset förtjuset, och lifvet
 oss tyckes då
 Oändlig bra —
 Här supa de Danska — gutår!«

Men vi har argumenteret nok
 Og mer, end Dadlen var værd:
 En saa fortræffelig Broderflok
 Den vokser ikke paa Træer.
 Ja, her er vort Argument: —
 Ved Glasset hver Klage vi jage tilbage, hvor
 den kom fra,
 Og drikke da
 En Skaal for den danske Student!

C. Hostrup. 1844.

Melodi af J. P. E. Hartmann.

Vi er et lystigt Folkefærd
Fra alle Verdens Kanter.
Vort Rige er saa noget nær
Et Bjerg af Folianter;
Men Ungdom gav os Indfødsret,
Hvor Lykken slaar sin Vinge,
Og hvor Druen vokser tæt,
Der samles vi paa Thinge.

En Verden, spændt i Snørebaand,
Os passer ikke ganske;
Der faar man ingen Vennehaand,
Men kun en Vennehandske;
Der dyrker man en Poesi,
Som skæres paa Maskine:
Kærnen mangler indeni,
Og Hakkelsen er det Fine.

En Verden, hvor man ej kan se
For lutter Pengekister,
Den er et Ideal maaske,
Men kun for en Filister;
Der brænder man Kamfin og Gas,
Men hvor er Solen henne?
Engen er kun Blegeplads,
Og Skoven er kun Brænde.

Men vi har Tro paa Solens Glans,
 Naar blot vi se lidt Skygge,
 Og vi tør trøstig binde Krans,
 Før vi kan Huset bygge.
 Om Verden var et Hav af Graad,
 Sang vi dog glade Sange:
 Haabet er en lille Baad,
 Men den kan rumme Mange.

C. Richardt.

Aa kjøra Vatten og kjøra Ve.

Paa Tankens Slot bor Studenten glad
 Og lever højt, som man kan vide;
 Han søber Nektar af Ideens Fad
 Og blæser saa ad det Solide;
 Men som hans Genboer i Verden staar
 Den Flok, der rundt i Livets Mølle gaar
 Med Sav og Høvl,
 Med Gods og Vrøvl,
 Med lænket Fod og stækket Vinge.

Dog stundom ud fra sit Skjul han flyr
 Og ser paa Genboernes Fagter,
 Men da er han en gefærlig Fyr,
 Man ej med Næverne ham magter;
 Og om man end er nok saa snild og kæk,
 Gaar dog Studenten med Profitten væk:

Stor er hans Magt,
 Han staar i Pagt
 Med højere Avtoriteter.

Men naar saa Udsigt til en Pigelil
 I Genbovindvet er ham givet,
 Saa slaar Ideen ikke længer til,
 Saa styrter han sig ind i Livet.
 Men naar saa Pigen siger Ja dertil —
 Og naar saa Fatter — ja og Mutter — vil,
 Saa har han jo
 Bygt sig en Bro,
 Der knytter Livet til Ideen.

C. Hostrup. 1844.

Hil dem, som kæmped, som med Ord og Vaaben.

Ensom og mørk og snæver er vor Bolig:
 Tummel og Spræl,
 Glansen derude maa Studenten rolig
 Sige Farvel.
 Lekkende Toner ind til os sig trænge,
 Verden er lys, og Kvinden er saa smuk;
 Men vi Døren stænge
 Skønt med et Suk.

Dog i vort Kammer Fristeren forsvinder
 Hurtigt igen,

Verden formindskes, Pigens røde Kinder
 Brat falme hen.
 Højt over Jorden stige vi til Kampen,
 Evigheds Porte aabnes for vor Sans,
 Og vi se ved Lampen
 Musernes Dans.

C. Hostrup. 1846.

Ensom og mørk og snæver er vor Bolig.

Solo et tristis camera obscura:
 Tumulus et
 Glans extra muros studens angostura
 Carne valet.
 Soni Sirenum nos impenetratur,
 Mundus est lux, mulierque est venus.
 Porticus claudatur
 Gementibus.

Tamen tentamen nobis camerale
 Depereat;
 Mundus minutur, rubor feminine
 Decolorat.
 In coelo septimo bellum gerundo
 Portus æterni ouverturiant,
 Et petroleundo
 Musæ saltant.

—nkl. (Conr. Chr. Møller.)

Melodi af Prins Gustaf.

Sjung om studentens lyckliga dag!
Låtom oss fröjdas i ungdomens vår!
Än klappar hjertat med friska slag,
Och den ljusnande framtid är vår.
Inga stormar än
I vårt sinne bo,
Ty hoppet är vår vän,
Och vi dess löften tro,
När vi knytta förbund i den lund,
Der de herrliga lagrarne gro.

H. Säterberg.

KVINDEN.

Glad såsom fuglen i morgenstunden.

Sparst i Norden vi Blomster finde,
Farven er bleg, og kun svag deres Duft;
Blomsten hos os er den dejlige Kvinde,
Frodigst hun gror i den nordiske Luft.
Hende vi elske, mens Hjertet det slaar,
Hende vi prise, mens Læben formaar.
Lokkerne bløde og Væksten den slanke,
Klang i sin Stemme og Snildhed i Blik,
Ild i sit Hjerte og Renhed i Tanke,
Det hun i Arv efter Moderen fik.

C. Hostrup. 1846.

Snart er Natten svunden.

Mulmet sank, det svale,
Over Dagens Lyst,
Milde Længsler tale
Til det unge Bryst;

Hun, som dybest inde
Vækker Sjælens Trang,
Nordens hulde Kvinde
Vies nu vor Sang.

Tit vort Hjerte, smeltet
Af den Fagres Blik,
Under Bøgeteltet
Luft i Toner fik.
Her, hvor Granens Stamme
Staar paa Fjeldet Vagt,
Griber os de samme
Klare Øjnes Magt.

Tre er Nordens Lande,
Nordens Mø kun een,
Ren, som Kildens Vande,
Tro, som Klippens Sten,
Øm, som Fuglens Trille
I det friske Krat,
Yndig, som vor milde,
Lyse Sommernat.

Stjerne, som os tryller!
Rose, fin og smuk!
Dig vort Hjerte hylder
Til sit sidste Suk.

Dronning i den Unges
 Rige Drømmeland!
 Sødt din Lov skal sjunges
 Over Nordens Strand.

C. Hostrup. 1851.

Vikingabalk.

Vi har sagt det saa tit, og du ved det saa godt,
 Du er mægtig, du Kvinde i Nord!
 Du kan fængsle vort Sind, du kan trylle os blot
 Med et Blik, med et eneste Ord.

Du har Alt, hvad der drager os efter dig hen,
 — det er næsten for ofte dig sagt —
 Maa jeg sige dig, hvad du skal give igen,
 Og hvortil du skal bruge din Magt?

Du skal give din Broder, din Bejler, din Ven,
 Du skal give din Brudgom, din Mand,
 Du skal give det Bedste, det Kæreste hen
 For at frelse dit Fædreland.

Du skal opfostre Drenge med Sener i Arm,
 Der for Danmark vil kæmpe og dø;
 Du skal lægge den Sæd i Smaapigernes Barm,
 Der skal bære det ædleste Frø.

Du skal værne om Sproget i Børnenes Mund,
Det er Moderens Maal, det er dit;
Som Guldharpernes Klang, som de Fugle i
Lund
Skal det svinge sig mægtigt og frit.

Du skal vogte de Sagn og den dejlige Sang,
Vi i Arv efter Fædrene fik;
Du skal lukke dit Hjerte for Trældom og Tvang
Og din Dør for de Fremmedes Skik.

Ja — jeg ser paa dit Blik, hvad saa ofte jeg saa,
Hvad din Gerning forlængst mig har sagt:
Du vil styrke vor Aand og vor Haand, naar
vi staa
For vort Land og vor Fane paa Vagt.

M. Hansen. 1862.

DRIKKEVISER.

Paa Søen, naar den skummer vred.

Frisk op, naar Djævlén gør sig vred,
Da vil jeg lystig være,
Slet ingen Ting er ham saa led
Som Fryd i Tugt og Ære.
Om Lykken end imod mig gaar
Og er idag forborgen,
Saa tror jeg dog, at Piben faar
En anden Lyd imorgen.

Om jeg af Guld en Krone bar
Og ejed Borg og Fæste
Og dertil ikke lystig var,
Da savned jeg det bedste.
En Cinqvepas, en Galliard,
Hvo den har lært at træde,
Han lade se sin Vis og Art;
Vi andre ville kvæde.

Hent ind den allerbedste Vin,
 Hr. Vært, lad Flasken fylde
 Skaf dertil Sukkerkandis fin
 Jeg skal det vel forskylde,
 I friske Brødre pønser paa,
 Hvad I vil musicere,
 Vi samles ikke hver Dag saa
 Maaske ret aldrig mere.

Hvo ved, naar Clotho klipper til
 Og korter vore Dage;
 Hvo ved, naar Charon raabe vil:
 Til Baads, til Baads saa fage!
 Saa lad os da i søden Vin
 Al vor Uro begrave.
 Farvel o Sorg med Pine din,
 Du skal din Afsked have!

A. Bording. 1659.

Egen Melodi.

Der var engang en tapper Mand,
 Som Teucer monne hedde,
 Han joges af sit Fædreland
 Alt ved sin Faders Vrede;
 Hendrevet paa en fremmed Strand
 Sit Folk han sammenkaldte;

Og med sit Glas i Haanden han
Saaledes til dem talte:

I Brødre, hidtil meget Ondt
Med mig I have døjet,
Og det troløse Hellespont
Ved Vintertide pløjet;
Nu teer jer ogsaa her som Mænd,
En Polak lides ikke;
I Morgen sejle vi igen,
I Aften vil vi drikke.

Paa denne Verdens falske Hav
Vi samtlig jo omdrive;
Det Raad han sine Brødre gav,
Jeg vil os alle give!
Hver Gang man naar en Ankerplads,
Hvor dejlig Drikke vanker,
Man hvile bør af sin Sejlads
Og villig kaste Anker.

Og da dog Ingen slipper fri
For samme Hav at pløje,
Held den, der stundom kan, som vi,
Forglemme Sorg og Møje!
Gid hver, som sørger paa vor Jord
Og ej sin Sorg fortjener,
Sad fro, som vi, ved sligt et Bord,
Og mellem slige Venner!

L ad den skrantende Magister,
Fuld af Støv og Snustobak,
Søge op i Lærdoms Kister
Efter alskens Pølsesnak;
Vi vil efter Bunden lede
I vor Værts de fulde Glas:
Der bor Visdom, der bor Glæde;
Alt det Andet er kun Fjas.

Lad en streng Tartuffe true
Med det hede Helvede
Og slaa Kors for sig og grue,
Naar han hører nogen le.
Tror I, at han ikke lædsker
Sig, naar han bli'r tør og hed?
Jo, jo! de profane Vædsker
Glide ganske artigt ned.

Blot Metoden er forskellig:
Her indtage vi vor Rus;
Den, som dertil er for hellig,
Pimper hjemme i sit Hus.
Svire inden lukte Døre
Ligner en Mahomedan;
Vi vil lade Verden høre,
At her er et kristent Land!

Melodi af C. C. F. Weyse.

Vil du være stærk og fri,
Pres de røde Druer,
Vil du staa Fortuna bi,
Nær din Ungdoms Luer!
Fro til Kampen ile vi,
Da naar Faren truer;
Hilse paa vor Blomstersti
Jomfruer og Fruer.

Kort kun er den grønne Vaar,
Livets Timer ile;
Snart den hvide Vinter spaar
Om den lange Hvile.
Men selv under sølvgraat Haar
Rød kan Kinden smile,
Og hvor Bacchus' Bæger staar,
Træffer Amors Pile.

Lær af Rosen i dens Lund
Purpurvarm at fryde.
Lær i Kampens raske Stund
Fjendens Lanse bryde!
Ingen Plet paa Jordens Rund
Rent er uden Lyde;
Den er lykkelig, som kun
Ret forstaar at nyde.

Falmer hen den skønne Mø,
 Som du nylig kyste,
 Skal du ej paa Verdens Ø
 Længer dig forlyste —
 Blomsten visner, Kød er Hø,
 Høet maa man høste;
 Engang skal vi alle dø,
 Lad nu det dig trøste.

A. Oehlenschläger. 1813.

Till tings! Till tings.

Afsted, afsted! Til Arbejd vil vi gaa,
 Til Heltefærd!
 Vi ned os dukke vil fra Top til Taa
 I Vældet der.

Kom, bad dig, Orm! du plettes jo endnu
 Af Jordens Muld;
 Ej ganske tom er Bollen end, og du
 Ej ganske fuld.

Og naar vor Aand sig hæver fri og let
 Til Salighed,
 Hvad gør det da, om Støvet segner træt
 I Støvet ned?

C. Hostrup. 1846.

Hvis et godt Raad I følge kan.

Nu er det stille; han har os forladt,
 Solen, den gamle Urostifter,
 Og i den tavse, kølige Nat
 Vil vi skride til svare Bedrifter.
 Borgeren snorker alt, men vi
 Vi gaa paa Perlefiskeri.

For os paa Bordet se vi et Hav,
 Bølgerne vildt mod Kysten skummer;
 Men i sin dybe, skrækkende Grav
 Mangen kostelig Perle det rummer.
 Se, hvor de funkle! Bølgen her
 Har laant af dem sit Gyldenskær.

Bredden er stejl, det gaar vel ej saa nemt,
 Frejdig vi dog paa Fangsten drage:
 Kækhed og Haab og Lystighed og Skæmt,
 Det er Perler, man ikke bør vrage.
 Halsen er tør og Lysten er stærk, —
 Det glider nok, det store Værk!

Sej, mine Gutter! nu skal vi tilbunds!
 Glasset det er vor Dykkerklokke,
 Dermed vi synker i den dybe Puns,
 Hvor de funlende Perler os lokke.
 Efter dem — rask! nu ned det gaar;
 En Skaal for ham, der først dem naar!

C. Hostrup. 1841.

Hr. Peder kasted Runer over Spange.

Som Jøderne vi sad ved Nilens Strande
Og stirred længselsfuldt mod Østens Lande;
Men Timen kom, da Lænken
Vi sprænge kan paa Stand
Og fare med vor Længsel
Til Fantasiens Land.
Nu Farvel, nøgne, skumle Fængsel!
Nu Farvel, Slid og Vrøvl og Trængsel!
Nu Farvel!

Men først da paa det røde Hav vi støder —
I se det jo, hvor det i Bollen gløder.
Dog ej vor Gang det standser,
Det knækker ej vort Mod;
Thi vi kan gøre Ebbe,
Hvor før har været Flod:
Over Hav Øsen ud vi strække,
Mose Stav skiller Bølgers Række, —
Mose Stav!

Den døsiges Ægypter, som vil følge,
Han drukner i den dybe, søde Bølge;
Men vi har Kræfter sanket
Alt i det stærke Vand
Og ile med vor Længsel
Til Fantasiens Land.

Frem mod Øst! Sarons Roser gløde,
 Fuglerøst jubler os imøde:
 Frem mod Øst!

C. Hostrup. 1841.

Melodi af F. Pacius.

Kom, Brødre, lad os tømme
 For alle lyse Drømme
 Ved Glasset her en Skaal!
 En Hytte og en Pige,
 En Dronning og et Rige:
 Der har I Drømmens Maal!

En Borg med gyldne Tinder,
 Med gamle, rustne Minder,
 Af dem kan hundred faas;
 Nej hist, hvor Druen blinker,
 Min Længsels Slot mig vinker:
 Skænk mig Chateau la Rose!

De Piger unge, fagre,
 Som lokkende omflagre
 Lig Sommerfugle smaa,
 Dem vil jeg eder skænke,
 For jeg vil ha'e en Enke:
 Den hulde Veuve Cliquot!

K. Vallø.

Så lunka vi så småningom.

Saa, nu er denne Aften gaa't
 Med Alvorsord og Gammenslag,
 Og hvem der har en Blyhat faa't,
 Har nok for næste Dag;
 Men ellers naar vi Hjemmet naa,
 Er Alting som en Drøm forbi,
 Og atter vi til Halsen staa
 I Slid og Vrøvleri.
 Brugt er dog ej Glædens hele Skat,
 Den i Mindets Sparebank er sat:
 Vi kan ta'e op dera' og derfor købe ind
 Frisk Mod og muntert Sind.

Kun flygtig er vor Ungdomstid;
 Den svinder ogsaa som en Drøm,
 Thi snart man aandig invalid
 Sig ror paa Livets Strøm;
 Og naar man først faar Hjem og Hus
 Og Embed, Viv og Poder smaa,
 Saa kommer en Begejstringsrus
 Ej tit og banker paa.
 Brugt er dog ej Glædens hele Skat,
 Den i Mindets Sparebank er sat;
 Vi kan ta'e op dera' og derfor købe ind
 Frisk Mod og muntert Sind.

C. Ploug. 1845.

Fredmans sånger nr. 21.

Så lunka vi så småningom
 Från Bacchi buller och tumult,
 När döden ropar: Granne! kom,
 Ditt timglas är nu fullt.
 Du, gubbe, fäll din krycke ner!
 Och du, du yngling, lyd min lag:
 Den skönsta nymf, som åt dig ler,
 Inunder armen tag!
 Tycker du, att grafven är för djup,
 Nå välan! så tag dig då en sup,
 Tag dig se'n dito en, dito två, dito tre,
 Så dör du nöjdare.

Du, vid din remmare och press,
 Rödbrusig och med hatt på sned!
 Snart skrider fram din likprocess
 I några svarta led;
 Och du, som pratar der så stort
 Med band och stjernor på din rock,
 Re'n snickarn kistan färdig gjort
 Och hyflar på dess lock.
 Tycker du, att grafven är för djup,
 Nå välan! så tag dig då en sup,
 Tag dig se'n dito en, dito två, dito tre,
 Så dör du nöjdare.

Men du, som med en trumpen min,
Bland riglar, galler, jern og lås,
Dig hvilar på ditt penningskrin
Inom din stängda bås!
Och du, som svartsjuk slår i kras
Buteljer, speglar och pokall
Bjud nu god natt, drick ut ditt glas
Och helsa din rival.
Tycker du, att grafven är för djup,
Nå välan! så tag dig då en sup,
Tag dig se'n dito en, dito två, dito tre,
Så dör du nöjdare.

Säg, är du nöjd, min granne, säg?
Så prisa värden nu till slut;
Om vi ha en och samma väg,
Så följoms åt; drick ut!
Men först med vinet, rödt och hvitt,
För vår värdinna bugom oss,
Och halkom se'n i grafven fritt
Vid aftonstjernans bloss.
Tycker du, att grafven är för djup,
Nå välan! så tag dig då en sup,
Tag dig se'n dito en, dito två, dito tre,
Så dör du nöjdare.

C. M. Bellman.

CARMINA.

Suis modis.

Integer vitæ, scelerisque purus
Non eget Mauris jaculis, neque arcu,
Nec venenatis gravida sagittis,
Fusce, pharetra:

Sive per Syrtes iter æstuosas,
Sive facturus per inhospitalem
Caucasum, vel quæ loca fabulosus
Lambit Hydaspes.

Namque me silva lupus in Sabina,
Dum meam canto Lalagen, et ultra
Terminum curis vagor expeditis,
Fugit inermem:

Quale portentum neque militaris
Daunias latis alit æsculetis,
Nec Jubæ tellus generat, leonum
Arida nutrix.

Pone me, pigris ubi nulla campis
 Arbor æstiva recreatur aura;
 Quod latus mundi nebulæ, malusque
 Jupiter urget;

Pone sub curru nimium propinqui
 Solis, in terra domibus negata:
 Dulce ridentem Lalagen amabo,
 Dulce loquentem.

Q. Horatius Flaccus.

DE BREVITATE VITÆ.

Suis modis.

Gaudeamus igitur,
 Juvenes dum sumus,
 Post jucundam juventutem
 Post molestam senectutem
 Nos habebit humus!

Ubi sunt, qui ante nos
 In mundo fuere?
 Vadite ad superos,
 Transite ad inferos,
 Ubi jam fuere.

Vita nostra brevis est,
 Brevi finietur,

Venit mors velociter,
Rapit nos atrociter,
Nemini parcetur.

Vivat academia!
Vivant professores!
Vivat membrum quodlibet!
Vivant membra quælibet!
Semper sint in flore!

Vivant omnes virgines,
Faciles, formosæ!
Vivant et mulieres,
Teneræ, amabiles
Bonæ, laboriosæ!

Vivat et respublica!
Et qui illam regit!
Vivat nostra civitas!
Mæcenatum caritas,
Quæ nos hic protegit!

Pereat tristitia!
Pereant osiores!
Pereat Diabolus!
Quivis antisocius
Atque irrisores!

Suis modis.

Mihi est propositum
In taberna mori;
Vinum sit appositum
Morientis ori,
Ut dicant, cum venerint
Angelorum chori:
»Deus sit propitius
Huic potatori!«

Poculis accenditur
Animi lucerna;
Cor, imbutum nectare,
Volat ad superna.
Mihi sapit dulcius
Vinum in taberna,
Quam, quod aqua miscuit
Præsulis pincerna.

Suum cuique proprium
Dat natura munus:
Ego nunquam potui
Scribere jejunos;
Me jejunum vincere
Potest puer unus.
Sitim ac jejunium
Odi tanquam funus.

Tales versus facio,
Quale vinum bibo;
Neque possum scribere
Nisi sumto cibo.
Nihil valet penitus,
Quod jejunos scribo:
Nasonem post calices
Carmine præibo.

Nunquam mihi spiritus
Prophetiæ datur,
Nisi quando fuerit
Venter bene satur.
Cum in arce cerebri
Bacchus dominatur,
In me Phoebus irruit
Ac miranda fatur.

Gualterus Mapes. ca. 1200.

Suis modis.

In vernalis temporis
Ortu lætabundo,
Dum recessum frigoris
Nuntiat hirundo,
Terræ, maris, nemoris
Decus adest deforis,

Renovato mundo
Vigor redit corporis,
Cedit dolor pectoris,
Tempore jucundo.

Terra vernat floribus
Et nemus virore,
Aves mulcent cantibus
Et vocis dulcore,
Aqua tempestatibus
Caret, aër imbribus.
Dulci plexus rore
Sol, consumtis nubibus,
Radiis parentibus
Lucet cum decore.

O quam mira gloria,
Quantum decus dei!
Quanta resplendentia
Suæ faciei!
A quo ducunt omnia,
Summa, ima, media,
Formam speciei,
Magis hæc dictantia,
Quam sit differentia
Noctis et diei.

M. Børup. ca. 1500.

Frydeligt med Jubelkor
Hilses Vaarens Komme,
Svalen melder trindt paa Jord:
»Frostens Tid er omme!«
Land og Hav og Lundens Trær
Herligt prydes fjernt og nær,
— Nye Skabnings-Under!
Kraft paa ny vort Legem faar,
Lægt er nu hvert Hjertesaar
I de glade Stunder.

Jordens rige Blomsterpragt,
Skovens grønne Smykke,
Fuglesangens Tryllemagt
Fylder os med Lykke;
Havets Storme rased ud,
Luften hærges ej af Slud,
Duggens Perler rene
Samler Solens Straaleglans
I en dejlig Perlekrans
Rundt paa Græs og Grene.

Hvor dog Gud er god og viis!
Hvor er Verden fager!
Hvor dog alt til Herrens Pris
Aand og Tanke drager!
Han har stort og smaat paa Jord,
Urten, som paa Marken gror,

Form og Farve givet.
 Efter Nat vi Dagen nu
 Hilse vil med frejdig Hu,
 Takke Gud for Livet!

Oversat af Fr. Moth. 1896.

LAUS TABACI.

Mihi est propositum.

Felix ter, qv̄i pusio
 Viridi juventa
 Artium primariæ
 Hausit elementa.
 Cui parvo petum est
 Potius placenta,
 Gustus ille solidi
 Jecit fundamenta.

Gnaviter fumando vir
 Jovis fit sodalis,
 Inter vasta nubila
 Requiescit talis.
 Ignis est in manibus,
 Fulminis æqualis,
 Et in toro major est
 Cunctis vitæ malis.

Posco, quando moriar,
 Juvenes amati!
 Clericum, qui potis est
 Fumum bene pati.
 Quando erunt fistulæ
 Spiritus efflati,
 Vos amicum ultimum
 Estis conspicati.

Quisque funus prosequens
 Fistulam gestato,
 Atque nigris calamum
 Velis circumdato.
 Magno tandem nubilo
 Æthere spectato.
 Vos scitote, tabacum
 Porrigi beato.

P. M. Møller. ca. 1825.

TOBAKKENS PRIS.

Vil du være stærk og fri.

Lykkelig den Svend, der før
 Dunet gror om Hage,
 Fik i Pibens ædle Dunst
 Kunsters Kunst at smage.
 Den, der foretrak som Pog
 Røgtobak for Kage,

Han har grundet en solid
Smag for Manddoms Dage.

Ved at smøge brav en Mand
Gudens Magt annammer:
Tætte Skyer lejre sig
Trindt omkring hans Kammer;
I hans Haand den stærke Ild,
Lynets Lige flammer;
Fra hans Sofas høje Ro
Flygter Jordens Jammer.

Naar min sidste Time slaar,
Elskte Kammerater,
Beder jeg, I fly mig en
Gammel røgvant Pater.
Naar da sidste Glød er slukt
I min Pibes Krater,
Da har Eders Ven forladt
Jorderigs Teater.

Om min Grav en Sørgevagt
Fylkes skal af Venner.
Floromvundne Pibers Pragt
Smykke deres Hænder!
Naar til sidst en Sky med Magt
Over Himlen render:
Mig det er, som uforsagt
Atter Piben tænder.

Oversat af Vilh. Andersen. 1895.

NORDEN.

Rings Drapa.

L ænge var Nordens
Herlige Stamme
Spaltet i trende
Sygnende Skud;
Kraften, som kunde
Verden behersket,
Tyggede Sul fra
Fremmedes Bord.

Atter det Skilte
Bøjer sig sammen;
Engang i Tiden
Vorder det Eet;
Da skal det frie,
Mægtige Norden
Føre til Sejer
Folkenes Sag!

C. Ploug. 1842.

Og det var i Aaret 1807.

En Skaal for det blinkende Søernes Baand,
Som folder sig om Sveriges Skulder;
For Staalet, som fra Dybet voxer Helten i
Haand,

For Sangen, som med Fosserne ruller!
Og er der lidt Pynteligt ved Gossarne der,
Det kommer af de nysselige Birketrær!
Svensken er os god,
Med ham vi blanded Blod;
Sverig har vi kært,
Thi længe har vi lært,
For »sanning och rätt«
Bliver Armen ikke træt,
Og Hjertet har Brodersind mod Danmark.

En Skaal for den mægtige Højenlofts-Hal,
Med Sneflokker tavlet og tjældet,
Hvor Nordlyset tænder i Tusindetal
Med Julelys Granerne paa Fjeldet!
Og er der lidt Stikkent ved Gutterne der,
De kommer af de mange, mange Naaetrær!
Norsken er os god,
Med ham vi blanded Blod;
Norge har vi kært,
Thi længe har vi lært,
At fjeldbunden Mand
Har ej trælbunden Stand,
Men Frihed og Brodersind mod Danmark.

En Skaal for de Roser bag Klitternes Rad,
 Som lunt mellem Lyngen sig dølger!
 En Skaal for hvert gyngende Aakandeblad,
 Til Ankers i Østersøens Bølger!
 Og er der lidt Mageligt ved Svendene her,
 Det kommer af de skyggefulde Bøgetrær!
 Danmark er vor Mo'er,
 Vor egen dyre Jord,
 Sjælen i vor Røst,
 Og Slaget i vort Bryst!
 Og sneer det med Fjender,
 Saa tør det med Blod,
 Saa tit det gælder Kampen for Danmark.

Ja, vel er der langt fra Studenternes Bord
 Til Fyrsternes kongelige Taffel,
 Og vel er der langt til et sejrende Nord,
 Og Treforken er kun en Gaffel; —
 Men dog skal der tændes en lysere Dag,
 Da Kattegat skal lystre det nordiske Flag!
 Vi er kun en Flok,
 Men Folket kommer nok;
 Derfor kun paa Vagt,
 Og altid uforsagt!
 Og Skaal for de To
 Bag den gyngende Bro,
 Med dem vil vi kæmpe og sejre!

C. Richardt.

Du gamla, du friska, du fjällhöga Nord,
Du tysta, du glädjrika sköna,
Jeg älskar dig, vänaste Land uppå jord,
Din skog, din himmel, dina ängder gröna.

Du throner på minnen från förn stora dar,
Då äradt ditt namn flög öfver jorden;
Jag vet, att du är och du blir, hvad du var,
ack, jag vill lefva, jag vill dö i Norden.

R. Dübeck. 1844.

DANMARK.

Melodi af P. E. Rasmussen.

Danmark, dejligst Vang og Vænge,
Lukt med Bølgen blaa,
Hvor de vakre, voksne Dreng
Kan i Leding gaa
Mod de Sakser, Slaver, Vender,
Hvor man dem paa Tog hendsender!
Een Ting mangler for den Have:
Ledet er af Lave.

At dissnarer færdes kunde
Værket med Behør,
Dronning Thyra lod fra Grunde
Rejse, hvor man kør
Gennem Volden, sig en Bure,
Paa det Værk at have Kure;
Slét sig Noget kun vil føje
Under fremmed Øje.

Efter Ønske vokste Volden,
 Dannevirke kaldt,
 Som har mangen Tørring holden,
 Før den slet forfaldt;
 »Ledet,« sagde Dronning Thyre,
 »Har vi hængt; — Gud Vangen hyre,
 At den ingen Fremmed bryder,
 Eller Hofbud byder!«

Dannemark vi nu kan ligne
 Ved en frugtbar Vang,
 Hegnet trindt omkring; — Gud signe
 Det i Nød og Trang!
 Lad som Korn opvokse Knægte,
 Der kan frisk mod Fjenden fægte,
 Og om Dannebod end tale,
 Naar hun er i Dvale!

L. Kok. ca. 1690.

Melodi af D. L. Rogert.

Kong Christian stod ved højen Mast
 I Røg og Damp.
 Hans Værge hamrede saa fast,
 At Gothens Hjelm og Hjerne brast;
 Da sank hvert fjendtlig Spejl og Mast
 I Røg og Damp.

Fly, skreg de, fly, hvad flygte kan!
 Hvo staar for Danmarks Christian
 I Kamp?

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag:
 Nu er det Tid!
 Han hejsede det røde Flag
 Og slog paa Fjenden Slag i Slag;
 Da skreg de højt blandt Stormens Brag:
 Nu er det Tid!
 Fly, skreg de, hver som ved et Skjul!
 Hvo kan bestaa for Danmarks Juel
 I Strid?

O Nordhav, Glimt af Vessel brød
 Din mørke Sky!
 Da tyede Kæmper til dit Skød;
 Thi med ham lynte Skræk og Død;
 Fra Vallen hørtes Vraal, som brød
 Din tykke Sky:
 Fra Danmark lyner Tordenskjold;
 Hver give sig i Himlens Vold
 og fly!

Du Danskes Vej til Ros og Magt,
 Sortladne Hav!
 Modtag din Ven, som uforsagt
 Tør møde Faren med Foragt,
 Saa stolt, som du, mod Stormens Magt,

Sortladne Hav!
 Og rask igennem Larm og Spil
 Og Kamp og Sejer før mig til
 Min Grav!

J. Ewald. 1777.

Melodi af H. E. Krøyer.

Der er et yndigt Land,
 Det staar med brede Bøge
 Nær salten Østerstrand;
 Det bugter sig i Bakke, Dal,
 Det hedder gamle Danmark,
 Og det er Frejas Sal.

Der sad i fordums Tid
 De harniskklædte Kæmper,
 Udhvilede fra Strid;
 Saa drog de frem til Fjenders Men,
 Nu hviler deres Bene
 Bag Højens Bautasten.

Det Land endda er skønt,
 Thi blaa sig Søen bælter,
 Og Løvet staar saa grønt;
 Og ædle Kvinder, skønne Møer
 Og Mænd og raske Svende
 Bebo de Danskes Øer.

A. Oehlenschläger. 1819.

I alle de Riger og Lande.

Jeg elsker de grønne Lunde
Med Tonernes vuggende Fald,
Jeg elsker de blanke Sunde
Med Sejlernes Tusindtal.

Jeg elsker hver Dal, hver Banke
Med Kornets bølgende Flugt,
Hvor flittige Hænder sanke
Af Arbejdets gyldne Frugt.

Jeg elsker de brede Sletter
I Sollysets Sommerpragt,
I Vinterens Stjernenætter
Bag Snetæppets Juledragt.

Mig fryder din Ros, din Ære,
Mig knuger din Sorg, dit Savn.
Hver Glans, hver Plet vil jeg bære,
Som falder paa Danmarks Navn.

Thi du er mig Fader og Moder
— Saa synges fra Strand til Strand —
Langt mer end Søster og Broder,
Thi du er mit Fædreland.

Forstummed hver Røst i Skoven,
 Og falmed hver gylden Frugt,
 Faldt Nat over Mark og Voven,
 Jeg fandt det dog lige smukt.

Om alle de Drømme bristed,
 Du har fra din Ungdom drømt;
 Om Trængsel og Nød du fristed,
 Jeg elsked dig dobbelt ømt.

Men end er der Sang i Skoven,
 Højt bølger det røde Flag;
 End er der en Gud foroven,
 Der raader for Danmarks Sag.

J. Helms. 1875.

Melodi af P. E. Lange-Müller.

Vi elske vort Land, naar den signede Jul
 Tænder Stjernen i Træet med Glans i
 hvert Øje

Naar om Vaaren hver Fugl
 Over Mark, under Strand
 Lader Stemmen til hilsende Triller sig bøje;
 Vi synge din Lov over Vej, over Gade,
 Vi kranse dit Navn, naar vor Høst er i Lade:

Men den skønneste Krans
Bli'r dog din, Sankte Hans!
Den er bundet af Sommerens Hjerter saa
varme, saa glade.

Vi elske vort Land, men ved Midsommer mest,
Naar hver Sky over Marken Velsignelse sender,
Naar af Blomster er flest,
Og naar Kvæget i Spand
Giver rigeligst Gave til flittige Hænder;
Naar ikke vi pløjer og harver og tromler,
Naar Koen sin Middag i Kløveren gumler:
Da gaar Ungdom til Dans
Paa dit Bud, Sankte Hans!
Ret som Føllet og Lammet, der frit over
Engen sig tumler.

Vi elske vort Land, og med Sværdet i Haand
Skal hver udenvælts Fjende beredte os kende,
Men mod Ufredens Aand
Over Mark, under Strand
Vil vi Baalet paa Fædrenes Gravhøje tænde:
Hvert Sogn har sin Heks og hver By sine
Trolde,
Dem vil vi fra Livet med Glædesblus holde;
Vi vil Fred her tillands,
Sankte Hans, Sankte Hans!
Den kan vindes, hvor Hjerterne aldrig bli'r
tvivlende kolde!

H. Drachmann. 1885.

Melodi af E. Hornemann.

Dengang jeg drog afsted,
Dengang jeg drog afsted,
Min Pige vilde med,
Ja, min Pige vilde med.
Det kan du ej, min Ven!
Jeg gaar i Krigen hen,
Og hvis jeg ikke falder, kommer jeg nok
hjem igen.
Ja, var der ingen Fare, saa blev jeg her hos
dig;
Men alle Danmarks Piger, de stole nu paa mig,
Og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra!

Min Fader og min Moer,
Min Fader og min Moer,
De sagde disse Ord,
Ja, de sagde disse Ord:
»Naar de, vi stole paa,
I Krigen monne gaa,
Hvem skal saa pløje Markerne, og hvem skal
Græsset slaa?»
Ja, det er netop derfor, vi alle maa afsted,
For ellers kommer Tysken og hjælper os der-
med.
Og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra!

Naar Tysken kommer her,
 Naar Tysken kommer her,
 Beklager jeg Enhver,
 Ja, beklager jeg Enhver.
 Til Peer og til Poul
 Han siger: »Du bis faul,«
 Og skælder man ham ud paa Dansk, saa siger
 han: »Hols Maul.«
 For Folk som taler alle Sprog, er det nu
 lige fedt,
 Men Fanden heller inte for den, der kun kan
 eet.
 Og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat.
 Hurra, Hurra, Hurra!

Om Dannebrog jeg ved,
 Om Dannebrog jeg ved,
 Det faldt fra Himlen ned,
 Ja, det faldt fra Himlen ned;
 Det flager i vor Havn
 Og fra Soldatens Favn,
 Og ingen anden Fane har som den sit eget
 Navn.
 Og den har Tysken haanet og traadt den
 under Fod;
 Nej, dertil er vor Fane for gammel og for god!
 Og derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat.
 Hurra, Hurra, Hurra!

Vi byde Fjenden Trods,
 Vi byde Fjenden Trods,
 Naar Kongen er med os,
 Ja, naar Kongen er med os.
 Med draget Sværd han staar,
 Han snakker ej, men slaar;
 Saa dansk som han var ingen Konge her i
 mange Aar.

De lade, som de tro, at han inte mer er fri,
 Og selv vil de dog ha'e ham i det tyske Slaveri.
 Se, derfor vil jeg slaas som tapper Landsoldat.
 Hurra, Hurra, Hurra!

For Pigen og vort Land,
 For Pigen og vort Land,
 Vi kæmpe alle Mand,
 Ja, vi kæmpe alle Mand.
 Og ve det usle Drog,
 Der elsker ej sit Sprog
 Og ej vil ofre Liv og Blod for gamle Danne-
 brog!
 Men kommer jeg ej hjem til min gamle Faer
 og Moer,
 Kong Frederik vil trøste dem med disse her-
 sens Ord:
 »Sit Løfte har han holdt, den tapre Land-
 soldat.«
 Hurra, Hurra, Hurra!

Snart er Natten svunden.

B rat af Slaget rammet,
Kastet haardt til Jord,
Ligger brudt og lammet
Du, vor gamle Mo'r:
Har du anden Tanke
Nu end »lid og taal«,
Saa forkynd, o Danmark,
Mig dit Fremtidsmaal!

Søn! elendig, ussel,
Hjertet fuldt af Nag,
Tænker jeg med Blusel
Paa mit Nederlag;
Men trods Ve og Vaande,
Trods hver bitter Skaal,
Holder fast i Haabet
Jeg mit Fremtidsmaal.

Faar ved Fredens Frugter
Først mit Saar jeg lægt,
Snart jeg mig optugter
Da en Helteslægt:
Ynglinger i Plade,
Drenge klædt i Staal,
Mænd med faste Hjerter,
Det er Danmarks Maal.

Dernæst jeg opdrager
Mig en Pigeflok,
Som ej Hjemmet vrager,
Men i Lidt har nok;
Ingen Døgnets Flaner,
Rendt fra Bog og Naal;
Fromme, stærke Kvinder,
Det er Danmarks Maal.

Saa min Hu mon stande
Til en Ven, en kæk,
Som med mig vil blande
Blod og ikke Blæk;
Som ej troløs svigter,
Høres Fjendskraal;
Trofast Broderforbund,
Det er Danmarks Maal.

Kroner Lykken Enden,
Har jeg først de Tre,
Drengen, Pigen, Vennen,
Svinder al min Ve.
Da til Lurens Toner
Blusser Bavn og Baal:
Slesvigs Land genvundet!
Det er Kampens Maal!

Fr. Paludan-Müller. 1864.

Melodi af H. Rung.

M oders Navn er en himmelsk Lyd,
Saa vide som Bølgen blaaner,
Moders Røst er den Spædes Fryd
Og glæder, naar Issen graaner,
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet!

Modersmaal er det Kraftens Ord,
Som lever i Folkemunde;
Som det elskes i Syd og Nord,
Saa sjunges det sødt i Lunde,
Sødt i Lyst o. s. v.

Modersmaal er det Rosenbaand,
Som Store og Smaa omslynger;
I det lever kun Fædres Aand,
Og deri kun Hjertet gynger
Sødt i Lyst o. s. v.

Modersmaal er vort Hjertesprog,
Kun løs er al fremmed Tale;
Det alene i Mund og Bog
Kan vække et Folk af Dvale,
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet!

N. F. S. Grundtvig. 1838.

En dejlig ung Ridder i Lunden mon gaa.

Vort Modersmaal er dejligt, det har saa mild
 en Klang;
 Hvormed skal jeg ligne det og prise det i Sang?
 En højbaaren Jomfru, en ædel Kongebrud,
 Og hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud.

Hun lægger os paa Læben hvert godt og kraf-
 tigt Ord
 Til Elskovs sagte Bønner, til Sejrens stolte Kor;
 Er Hjertet trangt af Sorgen og svulmer det
 af Lyst,
 Hun skænker os Tonen, som lette kan vort
 Bryst.

Og om i Øst og Vest vi har sværmet og søgt
 De svundne Tiders Visdom, de fjerne Landes
 Kløgt,
 Hun lokker og hun drager, vi følge hendes
 Bud;
 For hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud.

De Fremmede, de tænkte at volde hende Sorg,
 De bød hende Trældom i hendes egen Borg;
 Men just som de mente, hun var i Baand og
 Bast,
 Da lo hun saa hjerteligt, at alle Lænker brast.

Og alle de Skjalde, hun skænked Ordets Magt,
 De blev om hendes Sæde en stærk og trofast
 Vagt;
 Hver Sang, som Folket kender og lytter til
 med Lyst,
 Den blev en Ring i Brynjen, som dækker
 hendes Bryst.

Hver kraftig Skæmt, der lokker om Læben
 frem et Smil,
 Den blev i hendes Kogger en hvas og vinget
 Pil,
 Hvert Ord, der kom fra Hjertet, og som til
 Hjertet naaer,
 Den blev en Sten i Muren, der hegner hendes
 Gaard.

Og Aarene rulle og skiftes om paa Jord,
 Og vore Navne glemmes, som Sne, der faldt
 ifjor,
 Og Slægt efter Slægt segner hen paa Nornens
 Bud; —
 Men hun er saa ung, og saa yndig ser hun ud.

E. Lembcke. 1859.

Vift stolt paa Codans Bølge.

Du Danske, som kan høre
 De velske Toners Flugt,
 Hvi finder dog dit Øre
 Vort simple Sprog saa smukt?
 Ved Du, som vidt har vanket,
 Hvorfor din Kind blev rød,
 Hvorfor dit Hjerte banked,
 Naar Hjemmets Tale lød?

Fordi den Sjæl, som lever
 I Folkets tavse Bryst,
 Som det i Modgang hæver
 Og trodser Kampens Dyst,
 Som i dets Idræt præger
 Sin Fylde og sin Magt,
 — Er den, der sig bevæger
 I Sprogets Rytmedragt:

Fordi, naar Tanken svinge
 Sig dristig vil og vidt,
 Paa Modersmaalets Vinge
 Den kun kan flyve frit;
 Og nynne kan vort Hjerte
 Kun Tonerne, hvori
 Vi lærte Livets Smerte
 Og Livets Poesi.

Og disse Toner rumme
Jo Folkets bedste Kraft;
Og aldrig de forstumme,
Før det sig selv har tabt:
Før Danmarks gamle Løve
Maa bære fremmed Aag,
Skal ingen Fremmed røve
Vort kære danske Sprog!

C. Ploug. 1843.

SØNDERJYLLAND.

Færøisk Folkemelodi.

Paaskeklokken kimed mildt fra den danske
Kyst,
Meldte over Lande dog om saa haard en Dyst.
Slutter Kreds og staar fast, alle danske Mænd!
Gud han raader, naar vi fange Sejr igen.

Listet var i Mulm og Nat hid den tyske Hær;
Knap de danske Drengs fik Tid at spænde
Sværd.

Slutter Kreds o. s. v.

Aabent Bryst var Landeværn, Mod var Dan-
skens Skjold;
Tysken maatte bygge af egne Lig sin Vold.

Kuglen peb, og Sværdet sang til Kartovers
Brag;
Tysken maatte lære det danske Sprog den Dag.

Over Thyras brystne Led Blod i Strømme
 randt;
 Tysken maatte købe helt dyrt hvert Fjed,
 han vandt.

Vegen er for Overmagt liden Flok tilsidst;
 Men af Danmarks Ære den haver intet mist.

Blegnet er saa mangen Kind, færre er de Faa;
 Men for Danmarks Ære vi end er nok at slaa.
 Slutter Kreds og staar fast, alle danske Mænd!
 Gud han raader, naar vi fange Sejr igen.

C. Ploug. 1848.

Melodi af J. P. E. Hartmann.

Slumrer sødt i Slesvigs Jord!
 Dyrekøbt den blev ved eder;
 Sommeren sit Blomsterflor
 Over eders Grave breder;
 Mindet flyver som en Fugl
 Hen til Slesvigs grønne Vange,
 Synger der fra Gravens Skjul
 Ensomt sine simple Sange.

Ensomt, thi de brystne Blik
 Ingen kærlig Haand har lukket,
 Ingen Ven jert Haandtryk fik,

Ingen hørte Afskedssukket.
Men for Danmark Sukket lød,
For dets Fremtid for dets Lykke —
Hvil da sødt i Jordens Skød!
Hvil da sødt i Gravens Skygge!

Mindets Fugl nu søge vil
Tit til eder hen, I Kære!
I, som med Begejstrings Ild
Stred og faldt for Danmarks Ære!
Ser da Lønner for jert Mod:
Slesvigs Land er atter vundet!
Blodet binder, — med jert Blod
Har I det for evigt bundet.

Skøn er Døden, som I fik,
Ingen skønnere der findes!
Derfor vil med vaade Blik
Heller ej vi eder mindes;
Men hvor danske Hjerter slaa,
Og hvor danske Toner klinge,
Skal med Stolthed Store, Smaa
Fædrelandets Tak jer bringe.

H. P. Holst. 1850.

Hr. Peder kasted Runer over Spange.

Du skønne Land med Dal og Bakker fagre,
 Med grønne Enge og med gyldne Agre,
 Med Kløfterne, hvor Bækken
 Sig gennem Krattet snor,
 Og langs med Vejen Hækken,
 Hvor Fugleskaren bor!
 Skønne Land! I din rige Have
 Mindets Blomst gror paa Heltegrave,
 Mindets Blomst!

En Kampens Pris din Dejlighed er vorden.
 En Bejler kom fra Syd og én fra Norden;
 Den ene kom i Glansen
 Af Rigdom og af Magt
 Og bød dig Brudekransen
 Og Herlighed og Pragt;
 Fagre Ord talte han med Liste,
 Fagre Ord mange Hjerter friste,
 Fagre Ord!

Den anden rakte Haanden jævnt og stille
 Og havde ikke mange Ord at spille;
 Dog var der i hans Stemme
 Den gamle kendte Klang,
 Som ingen kan forglemme,
 Der hørte den en Gang:

Det var Sang fra din Barndoms Dage,
Minderøst om din Fryd og Klage,
Minderøst!

Thi Du er vokset af hans egen Stamme,
Og du er fostret af den fælles Amme,
Og før han lod dig fare,
Og før han dig forlod,
Før vilde han ej spare
Sit bedste Hjerterblod.
Ej paa Skrømt fo'r hans Sværd af Skeden,
Tunge Slag drøned over Heden,
Tunge Slag!

Den fagre Kampens Pris har Dansken vundet,
Og Bruden har sin rette Brudgom fundet.
Nu vil han Jaord drikke
Alt med sin Liljevand,
Og mellem dem slet ikke
Er Plads til Tredjemand.
Før hun skal rives fra hans Side,
End en Dyst tør vel Dansken stride,
End en Dyst!

E. Lemboke. 1859.

Dejlig er den Himmel blaa.

Hyp min Hest, lad Ploven gaa,
Pløje ned hver Stub og Straa,
Lokke frem den slugne Larve,
Den kan Spurv og Krage arve;
Rydde op det onde Kuld,
Skørne godt den haarde Muld.

Denne Mark jeg har saa kær,
Den er Bøgeskoven nær,
Den har Stork og den har Lærke,
Den har Danmarks Modernærke:
Mod en gammel Kæmpegrav
Vinden stryger ind fra Hav.

Ak, jeg ved et Pløjeland,
Nu for os en fremmed Strand;
Torn og Tidsler har det døjet,
Og med Kugler er det pløjet;
Dog saa dansk i Bund og Grund
Som en Mark ved Øresund.

Men naar Timen er dertil,
Og naar Hævnens Herre vil,
Skal med ham vi faa og svage
Trøstig pløje det tilbage,
Spænde Gefions Øksne for,
Til vor søndre Mark er vor.

C. Richardt. 1869.

Det haver saa nyligen regnet.

Det haver saa nyligen regnet,
 Det har stormet og pisket i vor Lund;
 Frø af Ugræs er føget over Hegnet —
 Aag paa Nakke og Laas for vor Mund.
 Aarets Løb har sin Lov,
 Der blev lyst i vor Skov —
 Ak, hvor kort, indtil alt er Stormens Rov!

Det har regnet — men Regnen gav Grøde,
 Det har stormet — men Stormen gjorde stærk.
 Som de tro'de, at Skoven alt var øde,
 Saa' de Vaarkraftens spirende Værk.
 For de gamle, som faldt,
 Er der ny overalt,
 De vil møde, hver Gang der bliver kaldt.

Og de tro'de, at Hjerterbaand kan briste,
 Og de tro'de, at glemmes kan vor Ret!
 De skal vide, de aldrig ser de sidste,
 De skal vide, at ingen bliver træt.
 Thi som Aarene randt,
 Saas det: Baandene bandt,
 Kræfter fødtes for Kræfterne, som svandt.

De kan spærre med Farver og med Pæle,
 De kan lokke med Løfter og med Løn, —
 Fælles Sprog giver vore Tanker Mæle,
 Fælles Vilje gør Kampdagen skøn.

Nye Stridsmænd skal dér,
Nye Stridsmænd skal her
Slutte Kreds om den Fane vi har kær.

Ja — det haver saa nyligen regnet,
Og de Træer de dryppe endnu;
Mangen Eg er for Uvejret segnet,
Men endda er vi frejdige i Hu,
Viger ej ud af Spor,
For vi kender det Ord:
Det har slet ingen Hast for den, som tror.

J. Ottosen. 1890.

ISLAND.

God save the king.

Eldgama Ísafold,
Ástkæra fósturmold,
Fjallkonan frið,
Mögum þin muntu kær,
Meðan lönd gyrðir sær
Og gumar girnast mær,
Gljár sól á hlið.

Hafnar úr gufu hjer
Heim allir girnumst vjer
Þig þekka' að sjá;
Glepur oss glaumurinn,
Ginnir oss sollurinn,
Hlær að oss heimskinginn
Hafnar slóð á.

B. Thórarensen. 1805.

Yderst mod Norden lyser en Ø
Klart gennem Isslag og Taage,
Der ved en Bjergild, som aldrig kan dø,
Oldtidens Billeder vaage. —
Derfra gaar Sagnet vidt over Sø
Som en Maage.

Op til det sælsomme Ejland drog
Først vore herlige Fædre,
Med sig fra Norge de Højsædet tog
For at oprejse det bedre.
Norrena Maal de i ensomme Krog
Skulde hædre.

Medens det synkende Nordens Magt
Deltet og maatte forsage,
Blev der paa Island bevaret og lagt
Livssæd for kommende Dage.
Der nu et Tegn paa Stammernes Pagt
Staar tilbage.

FÆRØERNE.

Svend Tveskæg havde sig en Mand.

Eg oyggjar veit, sum hava fjöll
Og gröna lið,
Og taktar eru tær við mjöll
Um vetrartíð;
Og áir renna vakrar har
Og fossa nógv;
Tær vilja allar skunda sær
Í bláan sjógv.
Gud signi mítt føðiland Føroyar.

Og tá ið vedrið tað er gott
Um summardag,
Og havið er so silvurblátt
Um sólarlag,
So spegilklárt og deyðastilt
Og himmalreint —
Tað er ein sjón, eg veit tú vilt
Væl gloyma seint.
Gud signi mítt føðiland Føroyar.

Men tá ið stormur spælir lag
Á fjallatind,
Og bylgjurnar tær rúka av stað
Sum skjótasta hind,
Og brimið stórar klettur ber
Langt upp á mól —
Tá bát at temja gaman er
Við stýrisvöl.
Gud signi mitt föðiland Föroyar.

Mitt föðiland tað fátækt er,
Eg veit tað væl —
Ei gullsand áin við sær ber
Um fjalladal;
Men meðan líðin elur seyð,
Og havið fisk,
So fæst við Guds hjálp dagligt breyð
Á Föroyings disk.
Gud signi mitt föðiland Föroyar.

Mitt föðiland tað er ei stórt
Sum onnur lond,
Men so væl hevur Gud tað gjört
Við síni hond,
At alla tíð tað til sín dregur
Hjarja mítt;
Tí rúm tað best í Föroyum hevur
At sláa frítt.
Gud signi mitt föðiland Föroyar.

Mítt föðiland! tað ynski mær
Í hjarta er,
At lukkan góð má fylgja tær
Á tíni ferð,
So leingi sólin roðar í fjöll
Um morguntið,
Og skuggi fer um grönan vøll
Og bratta líð.
Gud signi mítt föðiland Føroyar.

Fr. Petersen. 1877.

NORGE.

Melodi af L. M. Ibsen.

Mens Nordhavet bruser mod fjeldbyggt Strand
Og stolte Erindringer vækker
Om Fædrenes Ry, som til fjerne Land
Det bar paa de nordiske Snekker;
Op, Nordmænd, sjunger til Harpens Slag
En Sang for Norriges unge Flag!

Du Blomster af Palmen paa Friheds Grund,
Skøn est du at skue trefarvet:
Det hvidene Kors i den røde Bund,
Det har du af Dannebrog arvet;
Men Hjertebladet, det mørkeblaa,
Af Friheds Marv maatte først udgaa.

Fra Himlen faldt Dannebrogssfanen ned,
Blev Tvillingland-Snekkernes Smykke,

Og stod gennem Sekler i Krig og i Fred,
 Omstralet af Hæder og Lykke.
 O, Flag fra Norrig, stand evig saa,
 Mist aldrig dit Hjerteblads høje Blaa!

C. N. Schwach.

Melodi af R. Nordraak.

Ja, vi elsker dette Landet,
 Som det stiger frem
 Furet, vejrbidt over Vandet
 Med de tusind Hjem;
 Elsker elsker det og tænker
 paa vor Far og Mor
 Og den Saganat, som |: sænker :|
 Drømme paa vor Jord!

Dette Landet Harald bjerged
 Med sin Kæmperad;
 Dette Landet Haakon værged,
 Medens Øjvind kvad;
 Paa det Landet Olaf malte
 Korset med sit Blod,
 Fra dets Høje Sverre |: talte :|
 Roma midt imod

Bønder sine Økser brynte,
 Hvor en Hær drog frem;

Tordenskjold langs Kysten lynte,
 Saa den lystes hjem.
 Kvinder selv stod op og strede,
 Som de vare Mænd;
 Andre kunde bare |: græde, :|
 Men det kom igen!

Fjenden sine Vaaben kasted,
 Op Visiret foer,
 Vi med Undren mod ham hastede,
 Thi han var vor Bror.
 Drevne frem paa Stand af Skammen
 Gik vi sønder paa;
 Nu vi staa tre Brødre |: sammen, :|
 Og skal saadan staa!

Norske Mand i Hus og Hytte,
 Tak din store Gud!
 Landet vilde han beskytte,
 Skønt det mørkt saa ud.
 Alt, hvad Fædrene har kæmpet,
 Mødrene har grædt,
 Har den Herre stille :| lempet, :|
 Saa vi vandt vor Ret!

Ja, vi elsker dette Landet,
 Som det stiger frem,

Furet, vejrbidt over Vandet
Med de tusind Hjem.
Og som Fædres Kamp har hævet
Det af Nød til Sejr,
Ogsaa vi, naar det blir krævet,
For |: dets Fred :| slaar Lejr!

B. Bjørnson. 1859.

SVERIGE.

Melodi af O. Lindblad.

Ur svenska hjertans djup en gång
En samfäld och en enkel sång,
Som går till kungen fram!
Var honom trofast och hans ätt,
Gör kronan på hans hjessa lätt,
Och all din tro till honom sätt,
Du folk af frejdad stam!

Du himlens Herre! med oss var,
Som förr du med oss varit har,
Och lifva på vår strand
Det gamla lynnets art igen
Hos Sveakungen och hans män,
Och låt din ande hvila än
Utöfver Nordanland!

C. V. A. Strandberg.

Melodi af O. Vestermann.

Kung Carl den unga hjelte,
Han stod i rök och dam;
Han drog sitt svärd från bälte
Och bröt i striden fram.
»Hur svenska stålet biter,
Kom låt oss pröfva på!
Ur vägen, Moskoviter!
Friskt mod, I gossar blå!»

Och en mot tio ställdes
Af retad Wasason!
Der flydde, hvad ej fälldes;
Det var hans lärospån.
Tre konungar tillhopa
Ej skrefvo pilten bud;
Lugn stod han mot Europa,
En skägglös dundergod!

Der slog så stort ett hjerta
Uti hans svenska barm,
I glädja, som i smärta,
Blott för det rätta varm.
I med- och motgång lika,
Sin lyckas öfverman,
Han kunde icke vika,
Blott falla kunde han.

Se, nattens stjernor blossa
På grafven längese'n,
Och hundraårig mossas
Betäcker hjeltens ben.
Det herrliga på jorden,
Förgånglig är dess lott!
Hans minne uti Norden
Är snart en saga blott.

Dock — än till sagan lyssnar
Det gamla sagoland,
Och dvärgalåten tystnar
Mot resen efterhand.
Än bor i Nordens lundar
Den höge anden kvar:
Han är ej död, han blundar,
Hans blund ett sekel var.

E. Tegnér.

FINLAND.

Melodi af F. Padius.

Vårt land, vårt land, vårt fosterland,
Ljud högt, o dyra ord!
Ej lyfts en höjd mot himlens rand,
Ej sänks en dal, ej sköljs en strand,
Mer älskad än vår bygd i Nord,
Än våra fäders jord.

Vårt land är fattigt, skal så bli
För den, som guld begär,
En främling far oss stolt förbi;
Men detta landet älska vi,
För oss med moar, fjäll och skär
Ett guldland dock det är.

Vi älska våra strömmars brus
Och våra bäckars språng,
Den mörka skogens dystra sus,
Vår stjärnenatt, vårt sommarljus,
Allt, allt, hvad här som syn, som sång
Vårt hjerta rört en gång.

Och fördes vi att bo i glans
 Bland guldmoln i det blå,
 Och blef vårt lif en stjernedans,
 Der tår ej göts, der suck ej fanns,
 Till detta arma land ändå
 Vår langtan skulle stå.

O land, du tusen sjöar land,
 Der sång och trohet bygt,
 Der lifvets haf oss gett en strand,
 Vår forntids land, vår framtids land,
 Var för din fattigdom ej skyggt,
 Var fritt, var gladt, var tryggt!

J. L. Runeberg.

Melodi af F. Padius.

Hör, hur herrlig sången skaller
 Mellan Wäinös runohallar:
 |: Det är Suomis sång. :|
 Hör de höga furor susa,
 Hör de djupa strömmar brusa:
 |: Det är Suomis sång. :|

Se, bland drifvor högt vid polen
 Stråler klar midsommarsolen:
 |: Det är Suomis sång. :|

Se på himlens mörka båga
Nattens norrskensflammar låga:

|: Det är Suomis sång. :|

Och de väna, blyga dalar,
Där en bäck bland blomstren taler:

|: Det är Suomis sång. :|

Och de skogbekönte fjällar
Lekande i stjerne-qvällar:

|: Det är Suomis sång. :|

Öfver allt en röst oss bjuder,
Öfver allt en stämma ljuder:

|: Det är Suomis sång. :|

Broder, eger du ett hjerta

I dess tjusning, i dess smärta:

|: hör blott Suomis sång! :|

E. von Quanten.

NOTER.

S. 1. Kong Christians Mure stande lige trygge — Indledningsdigt til »Poul Rytters Viser og Vers« 1847. Her noget forkortet.

S. 3. Sangen i Regensgaarden — Indledningsdigt til »Regens-Visebog« 1848.

S. 5. Kong Christian lægger ned sit Sværd — Fra Regensens Tohundredeaarsfest 1. Juli 1823. Forfatteren, SOFUS ZAHLE, var dengang Adjunkt ved Metropolitanskolen. Komponisten, den senere bekendte Musiker A. P. BERGGREN; var som Regensianer »Skaberen af den harmoniske Studentsang«.

S. 7. Hvad er Regensen? — Fra Regensens Stiftelsesfest 1. Juli 1836.

Kontrebande — Portnerens Ret til at holde Beværtning for Studenter i sin Lejlighed paa Store Kirkegang (Kroen) var 1835 bleven ham frataget, hvilket havde vakt en Del Misstemning.

S. 9. Regensen hedder for Ingenting — Af C. Plougs Atellan »Den forvandlede Regensianer«, opført 10. Febr. 1839.

S. 10. Gamle Gaard med de dæmrende Stuer — Fra Regensens Stiftelsesfest 1. Juli 1839.

S. 12. Man bor saa godt i Regensens Gaard — Fra Regensens Stiftelsesfest 1. Juli 1842.

Vi har en Drot o. s. v. — »Naar efter Kl. 10 om Aftenen Lyden af Sang eller Klirren med Glas naaede op til Provsten (Filologen F. C. Petersen 1829—59),

saa kom strax hans halte Sendebud, Portneren, som vi paa Grund af, at han havde et langt og et kort Ben kaldte »Jamben«, med det Bud, at en af Værelsets to Herrer strax skulde møde hos vor høje Øvrighed. Saa fik man her en lille Tale om hans Valgsprog »Fred, Orden og Ro« og bestemt Ordre til strax at opløse det utilladelige Gilde.« HOSTRUP: Erindringer S. 103.

S. 14. *Solen brænder, hver en Sky* — Fra Regensens Stiftelsesfest 1. Juli 1843.

FOG og ASSENS — begge Teologer, den første senere Sjællands Biskop.

S. 15. EIBE — senere Boghandler og Hostrups Forlægger.

S. 17. *Op, I gæve Sønner* — Sang af »Gjenboerne« 1844.

S. 19. *Ved Vintertid, naar Skoven staar* — Oprindelig skreven for Studenterforeningen; men ved sit Indhold særdeles anvendelig ved et Regensgilde.

S. 20. *Tiderne rulle, Bølgen slaar mod Stranden* — Fra Regensens Nytaarsgilde 1869.

S. 21. *Vi elsker vor Gaard* — Fra Regensballet 1881.

S. 23. *Vi elsker vort Hus* — Fra Regensens Rusgilde 1897.

S. 25. *Frater mi communitatis* — Fra Kommunitetets Trehundredearsfest 1. Maj 1869.

GRAM — Prof. jur. F. T. J. GRAM, Regensprovst 1859—71.

S. 26. *Lungemos, Groffenbrad* — Retter fra Kommunitetsspisningens Bord.

S. 27. *Nu lader os fejre paa Fædrenes Vis* — Fra Regensens Tohundredearsfest 1. Juli 1823. For-

fatteren, Prof. RASMUS NYERUP var Regensprovst 1802—29.

J. E. GUNNERUS — Regensprovst 1755—58, senere Biskop i Trondhjem.

A. E. NANNESTAD — Regensprovst 1754—55, senere Professor ved Gymnasiet i Odense.

P. HOLM — Professor theologiæ, Regensprovst 1758—77.

A. G. HVIID — Professor, Regensprovst 1781—88.

S. 28. *Athene og Regensprovsten* — Fra et Gilde i Studenterforeningen 1847.

S. 30. *C. Ploug* — Fra Plougs 50aars Studenterjubilæum 1879.

S. 31. *C. Hostrup* — Fra Festen i Anledning af »Gjenboernes« 50aars Jubilæum 1894.

S. 33. *Ved Aarsskiftet* — »Der var i min Tid temmelig stille paa Regensen Dog fik jeg det indført i de to sidste Aar, at vi Nytaarsnat Kl. 12 hilste det ny Aar med en Sang under Træet i Gaarden, medens Lys og Lamper var sat i de Vinduer, som vendte ud dertil, og at vi saa bagefter fik Lov til at samles inde i Stuerne til mange smaa Gilder.«
HOSTRUP: Erindringer S. 102.

Aarets Daab. — Ved Aarsskiftet 1838.

S. 35. *Det gamle Aar* — Ved Aarsskiftet 1844.

S. 37. *Løftets Bøger* — Fra Nytaarsgildet 1869.

S. 40. *Stik ud de fulde Glas* — oprindelig skrevet til en særlig Lejlighed: Afsked med en Grønlandsfarer. Er her ved et Par Ændringer i første og sidste Vers gjort anvendelig som Afskedssang til de bortdragende Alumner.

S. 42. *Der er Fest paa Regensen i Nat* — Fra Regensballet 1899.

S. 44. *Skaal, velkommen, Kammerat* — Fra Regensens Rusgilde 1887.

S. 47. *O Lindetræ! med ranke Krop!* — Skrevet til den første Regens Visebog 1833. Her gengivet i noget forkortet Skikkelse.

S. 49. *Der staar et Træ i Regensens Gaard* — Denne Vises Forfatter, Medicineren OVE CHR. DREJER, som Regensdigter kendt under Mærket Dr. Wejeëro, hørte lige som sin Broder Botanikeren SALOMON DREJER til Plougs nærmeste Kreds og deres Navne træffes ofte i hans Ungdomsdigtning. De døde begge tidlig, og Ploug skrev smukke Mindedigte over dem.

S. 51. *Lyse Lind i Blade-Vrimmel* — Skrevet til Lindens Hundredaarsfest 1. Juni 1885. Den ved samme Lejlighed digtede Lindekantate af Iver Iversen er flere Gange senere optrykt og benyttet ved Lindefester, senest i Sommeren 1902.

S. 53. *Her under Nathimlens rolige Skygge* — Første Gang sunget (af N. C. L. Abrahams) ved et Gilde i Regensgaarden d. 5. Juni 1820, der gav Anledning til Dannelsen af en almindelig Studenterforening.

S. 55. *Hel sjelden røres Pen og Bog* — Fra en Fest i Studenterforeningen 1821.

S. 57. *Hvad er imod Studentens Kaar* — Fra et Gilde i Studenterforeningen 1823.

S. 59. *Vort Liv er viet til Bog og Pen* — Slutningssangen af C. Plougs Atellan »Kontubernalerne« Marts 1840.

S. 60. *Studenten ejer lidt af Gods og Guld* — Fra Nordisk Fest 1848.

S. 73. *Frisk op, naar Djævlén gør sig vred* — Denne Vise, der ved sin Tilblivelsestid minder om den for Studenterne ærefulde Deltagelse i Københavns For-

svar mod Svenskerne, er her gengivet i sin oprindelige Form, kun noget omstillet og forkortet.

S. 85. *Carmina* — Som i den ældste Regens Visebog fra 1833 er her meddelt nogle af de berømteste og ofte citerede latinske Viser, hvortil er føjet et Par af hjemlig Oprindelse med deres i de senere Aar fremkomne danske Oversættelser.

S. 86. *Gaudeamus igitur* — Gammel latinsk Hymne fra c. 1300, bearbejdet 1781 af Tyskeren Kindleben.

S. 88. *Mihi est propositum* — hører til en Samling satiriske Digte, hvori Skildringer af Munkenes Vellevnet lægges i Munden paa en Biskop. De tilskrives en gejstlig ved Navn Walter Mapes, der levede ved Henrik den 2dens Hof i England.

S. 89. *In vernalis temporis* — denne baade herhjemme og i Sverige tidligere udbredte Majvise tilskrives den kendte Skolemand Morten Børup, † 1526.

S. 92. *Laus Tabaci* — Fra et Gilde i et latinsk Disputereselskab, hvoraf Poul Møller var Medlem.

REGENSENS TIDSTAVLE.

1569. Kong Frederik den 2den grundlægger *Kommunitetet*, en Stiftelse til 100 Studenters daglige Bispisning. Hans Raadgivere ved denne Lejlighed var Peder Oxe og Johan Friis, maaske ogsaa Niels Hemmingsen, der 1. Maj s. A. indviede Stiftelsen med en latinsk Tale. Spisningen og de dertil knyttede latinske Diskutereøvelser holdtes i de første fire Aar i Helligaandsklosteret paa Amagertorv, hvis Spisesal endnu er bevaret i det op til Kirken stødende »Helligaandshus«; herfra stammer Navnet »Klosteret«, der senere ofte anvendtes i Stedet for Kommunitetet.

1573. Kommunitetet faar sit eget Hus paa Universitetets Grund langs Nørregade, der hvor før en Fløj af den gamle Bispegaard havde ligget.

1618. Kommunitetet erhverver, efter Tilskyndelse af Kong Christian den 4de og med foreløbig pæknær Støtte fra ham, en Grund mellem St. Kanikestræde og Skidenstræde (nu Krystalgade). De paa denne Grunds østlige Del liggende, til en ældre Adelsgaard hørende Bygninger omdannes til en Bolig for 120 Studenter.

1623. Det nye »Collegium regium«, i daglig Tale kaldet *Regensen*, tages i Brug; helt færdigt er det dog først 1628.

1627. Kirkefløjen mod Købmagergade opføres og indrettes til »Studenterkirke«. Den benyttes som

- saadan, indtil den 1656 afløses af den nybyggede Trinitatis Kirke; derefter benyttes Regenskirken kun til de daglige Andagtsøvelser o. lign.
1658. Mange Kommunitetsalummer ere indrullerede i »Studenternes Regiment« til Københavns Forsvar mod Svenskerne.
1696. Fejde mellem Studenter og Adelens Lakejer, der d. 8. Marts belejrede Regensen, »hvis Vinduer alle bleve ituslagne«. Jvfr. HOLBERG: Jakob v. Thybo, 5. Akt, 6. Scene.
1711. I Pestens Tid antages 12 Studenter som Ligbærere. Heraf udvikler sig det senere til Regensen knyttede »Ligbærerprivilegium«, der bestod fra 1714—95.
1728. Under Københavns store Ildebrand nedbrænder Kommunitetshuset og Størstedelen af Regensen, nemlig hele Fløjen mod Krystalgade og den vestlige Halvdel af Fløjen mod Kannikestræde; Kirkefløjen beskadiges saa stærkt, at den senere maa nedrives. Af Regensens oprindelige Bygninger er til vor Tid kun bevaret Murene i de to nederste Stokværk fra Porten til Købmagergade.
1731. Kommunitetshuset genopføres, og Klosterspisningen med de dertil hørende Øvelser optages paany indtil 1736, da Spisningen ophører og afløses af ugentlige Kostpenge, medens Øvelserne fortsættes til 1795; derefter anvendes Kommunitetshuset til Universitetets Kontorer m. m.
1731. Regensfløjen mod Krystalgade genopføres.
1744. Regensfløjen mod Kannikestræde genopføres. Samtidig flyttes Provsteboligen fra 1ste til 5te Gang.
1749. Kirkefløjen genopføres; dens Taarnparti med Uhret paabygges dog først 1780. Kirkesalen anvendes til Disputere- og Prækeøvelser, indtil den efter 1807 tages i Brug som Festsal for Univer-

sitetet. Efter dettes Genopførelse anvendes den som Gemmested for forskellige større Bogsamlinger. 1862 indrettes den til Fest- og Læsesal; det ene Fag afskilles og indrettes til Musikstue.

1771. »Thronfølgefjeden« i Theatret mellem Officerer og Studenter. Ewalds »De brutale Klappere«.

1785. 12. Maj planter den daværende Regensprovst A. C. HVID Linden i Gaardens Midte. Af Gaardens andre Træer ere Lindene foran Kirkefløjen plantede April 1803 af 69 Alumner; Lindene ved Vagthuset 1834. Vinstokken ved 1ste Gang er plantet 1837 af Regensianeren FRÖLICH (senere Læge i Stubbe-købing), de to ved 2den Gang 1838 af Regensianerne BOYSEN (senere Realskolelærer i Thors-havn) og HJORT (senere Præst).

1793. »Posthusfejden« mellem Officerer og Studenter. Regensen mister i den Anledning sin Taarnklokke, der havde været brugt som Stormklokke.

1795. Regensianernes Ligbærerprivilegium ophæves. Ligbærerlavet vedblev dog til ca. 1860 at have Kontor i Regensens Portværelser.

ca. 1800. Adskillige for Alumnerne trykkende Indretninger afskaffes, saaledes Jernstængerne for Vinduerne, Stengulvene i Værelserne, Kistebænkene og de dobbelte Himmelsenge m. m.

1820. Studenterforeningen stiftes ved et Gilde i Regensgaarden.

1823. Regensens 200-Aars Fest fejres d. 1. Juli, Frederik den 2dens Fødselsdag og Aarsdagen for Slaget paa Kolberger Heide. Paa denne Dag fejredes i en Række af Aar Regensens Stiftelsesfest, først ved et Gilde i Gaarden, senere ved en Skovtur.

1831. »Regensens Læseforening« stiftes med Lokale i Værelserne 2den Gang 4. Paa Grund af Rivninger med Autoriteterne ophæves den 1839 og

- omdannes til den endnu bestaaende »Læseindretning«. Denne flyttes 1846 til Lille Kirkegang (den nuværende Viceprovstbolig) og senere 1862 til Kirkesalen. Læseforeningens Ophævelse giver Anledning til Dannelsen af »den akademiske Læseforening« (Akademikum), der bestaar 1839—43.
1832. Den første Vækkerforening (»Gamle«) stiftes. Vækkerforeningen »Pip« stiftes 1885.
1835. Portnerens Beværtning paa Store Kirkegang (Kroen) lukkes.
1838. Det første større Besøg paa Regensen af svenske Studenter.
- 1839 10. Feb. Den første danske Studenterkomedie, C. Plougs »Den forvandlede Regensianer« opføres af Regensianere.
- 1839 3. Dec. Studenternes Adresse til Kong Christian den 8de i Anledning af Thronskiftet affattes paa Regensen 2den Gang 3.
1843. Hostrup skriver i Vinterens Løb paa sit Regensværelse paa 4de Gang »Gjenboerne«, der opføres 20. Febr. 1844.
1865. Slesvigerbesøg paa Regensen. En »Kirkebog« anskaffes, »bestemt til at indeholde Beretning om saadanne Anliggender, som angaar hele Regensen«. Til at føre den vælges en »Klokke«.
1868. Der oprettes et Udvalg paa 5 Medlemmer »til at varetage Regensens indre Anliggender og repræsentere Regensianerne udadtil«. Udvalget ophæves atter 1872.
- 1869 1. Maj. Kommunitetets Trehundredeaarsfest fejres; Kantate af C. Ploug.
- 1885 1. Juni. Lindens Hundredeaarsfest fejres; Kantate af Iver Iversen.